

Giới thiệu Người Đàn Bà Mệnh Quý

Trích đoạn:

Xoàng....!

- Cô muốn đập hết đồ nhà này ra à, ôi gọi oi, nó phá của nhà tôi này.

Cô đứng co ro mà khóc, cô ko dám than trách gì, vì cô nghĩ tất cả là lỗi của mình. Mới đầu bà Thảo cũng thương yêu cô lắm, lo cho cô đủ thứ, lại tự hào vì con dâu bà là giáo viên. Nhưng từ khi nghe tin cô khó sanh con, bà Thảo đã chán ghét cô từ đó.

Nếu ko vì ngày xưa cô có bầu trước thì ngày hôm nay đâu có xảy ra cố sự này.

Bạn đang đọc truyện *Người Đàn Bà Mệnh Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Xoàng....!

- Cô muốn đập hết đồ nhà này ra à, ôi gọi oi, nó phá của nhà tôi này.

Cô đứng co ro mà khóc, cô ko dám than trách gì, vì cô nghĩ tất cả là lỗi của mình. Mới đầu bà Thảo cũng thương yêu cô lắm, lo cho cô đủ thứ, lại tự hào vì con dâu bà là giáo viên. Nhưng từ khi nghe tin cô khó sanh con, bà Thảo đã chán ghét cô từ đó.

Nếu ko vì ngày xưa cô có bầu trước thì ngày hôm nay đâu có xảy ra cố sự này.

.....

- Anh oi... em có bầu rồi, giờ tính sao đây anh.

- Vậy thì phải cưới em ă.

Kiệt đang ăn cơm đứng lên ôm lấy Trâm Anh. Cô đã vui mừng khôn xiết, vì đâu phải lúc nào có bầu trước thì đôi phương cũng chịu cưới.

Anh về thông báo với gia đình, bà Thảo đã vui mừng vì anh cuối cùng cũng chịu lấy vợ. Đã ngoài 30 tuổi, là trai độc đinh lại hay đi công tác xa làm bà Thảo luôn lo lắng, điều khiến bà vui mừng hơn là đứa trẻ trong bụng Trâm Anh. Thật là may mắn khi bà cưới "trầu lại được thêm nghề".

Ông Phước thì buồn, nhà cũng có mỗi cô con gái, nay lại phải gả đi xa, liệu nhà họ có yêu thương con bé ko.

Đám cưới diễn ra linh đình, 23 tuổi cô phải đi lấy chồng rồi. Bà Thảo ko phải bắt cô đi công sau, hay chui hàng rào vào nhà mà đường đường chính chính dẫn cô vào cổng chính. Ông Phước thấy thế cũng ưng cái bụng lắm, ông nghĩ sau này con mình có chỗ yên ấm tâm thân.

.....

- Này, này con bé kia làm gì đấy, đứng lên mau nào.

- Dạ con nhặt mấy cái rau tí nấu cơm mẹ ă.

- Ôi gọi ôi, ai bảo, bà Huệ đâu sao ko làm, mau ngồi ra đây nghỉ ngơi chứ ảnh hưởng thẳng cháu đích tôn của tôi.

Bà Thảo dìu cô ra ngoài ghế sofa, rồi xoa xoa cái bụng cô. Ngày cưới bà đã cho cô rất nhiều vàng, bà Thảo còn bảo sinh được thằng trai bà cho nhà ở riêng nữa.

Lúc mới về làm dâu cô cũng ko phải làm gì, mọi việc đã có bà người làm rồi. Khi biết cô có con trai bà cưng cô hơn vàng, mua bao nhiêu đồ ăn ngon cho cô tắm bổ. Nhiệm vụ của cô là ăn và đi dạo vòng vòng.

Ở thành phố thích thật đó, cái gì cũng đầy đủ, cái gì cũng ngon. Ko phải như ở quê cô thiếu thốn đủ thứ.

.....

Kiệt cũng xin chuyển công tác ra thành phố, ko còn đi mấy nơi vùng miền nữa.

Họ bảo vợ chồng là duyên nợ đúng thật đấy, 1 cô giáo tình nguyện gặp anh kỹ sư công trình nơi vùng miền xa xôi lại tạo nên mối duyên đẹp.

Ngày nghỉ Kiệt cũng hay lái xe con chở cô đi chơi đây đó cho khuây khỏa. Hay quan tâm cô và mua những món cô thích bất kể giờ nào.

- Chồng nè, anh định đặt tên cho con là gì?

- Vinh Hiển, chồng muốn nó sau này đứng đầu thiên hạ.

- Chồng mơ cao quá.

Kiệt ôm cô vào lòng, cô thì cứ được dựa vào ngực kiệt, ầm ầm hạnh phúc mặc trời Hà Nội đã vào mùa lạnh.

.....

Mẹ chồng cô đi ngoài vào xước trên tay bao nhiêu thứ. Bà gọi cô lại.

- Trâm anh, lại xem sao con.

Cô lấy mấy đồ mẹ cô mua trong bao ra xem.

- Ôi, mẹ mua đồ cho em cún nhiều vậy ạ.

- Nhiều gì chứ, mẹ còn mua cho thằng chó con này nhiều nữa ấy chứ lì. Này đeo vào xem đẹp ko?

- Dạ, mẹ lại mua cho con à?

- Cái con bé này, mình bầu bí cũng phải xinh đẹp con ạ.

Nói rồi bà Thảo rướn người đeo cho cô sợi dây chuyền vàng bà mới mua. Mẹ hưởng lộc con đúng thật ấy.

- Đẹp quá, con cảm ơn mẹ ạ.

- Mẹ mua bảo hiểm cho mày ở bên Vinmec rồi nhá, cháu bà phải sinh nơi cao quý.

- Ôi mẹ ơi, cái đó bọn con lo được à.

- Đợi thằng Kiệt biết đến bao giờ chứ.

Bà húng hấn. Cô nghĩ mình thật có phúc quá, được chồng thương yêu lại được mẹ chồng thương yêu hơn. Không biết cô đã tu mấy kiếp mà được điểm phúc này.

.....

- Bác sĩ sao vậy ạ? Có gì ko ổn ạ?

Cô nhìn nét mặt của bác sĩ siêu âm mà lo lắng. Vị bác sĩ tháo kính mắt, thờ dãi.

- Cô Trâm Anh này, có chuyện này cô phải bình tĩnh nhé. Đứa trẻ này phải bỏ đi thôi.

- Bác sĩ sao lại nói như vậy ạ. Con em vẫn khỏe mạnh, bé đạp rất nhiều mà.

- Cái thai này bị nhiễm trùng do rí ối khiến cho bánh nhau to lên chèn lên đứa bé, nếu để phát triển to nữa thì đứa bé sẽ bị dị tật. Cô bàn bạc với chồng rồi đến bệnh viện ngưng thai.

Ngưng thai, cái thai 6 tháng của cô sao? Tại cô đã ừ đi khi nghe đến 2 từ đó. Có lẽ bác sĩ đã nhầm lẫn gì rồi, không được cô phải đi bệnh viện khác kiểm tra lại.

Cô đi đến rất nhiều bệnh viện, thậm chí là chọn ới để kiểm tra nhưng kết quả vẫn là 1.

Cầm tờ giấy kết quả trên tay, cô bước thẩn thờ ra khỏi bệnh viện. Ngoài trời mưa rất to, lạnh nưa, mà cô còn đang bầu bí. Nhiều người đi đường thương tình đưa cho cô áo mưa, thậm chí là dù nhưng cô cũng không buồn che chắn.

Cô ngồi bệt xuống vệ đường ôm bụng khóc, khóc thương cho đứa con đầu lòng của cô, khóc thương cho người sắp được làm mẹ là cô.

.....

Bà Thảo đang ngồi xem tivi, thấy cô mình mẩy ướt sũng đi vào, bà lo lắng chạy lại ngay.

- Ôi giờ ôi, sao ướt như chuột thế này hả con. Kiệt mau lấy khăn lau cho vợ này. Mau mau thay đồ đi kéo ồm

bây giờ.

Bà Thảo hốt hoảng, Kiệt cũng loạn theo.

- Em sao vậy để ướt thế kia.

Cô không nói gì với ai nữa, cô lạnh run lên bỏ về phòng nằm. Bình thường Kiệt chờ cô đi khám thai, nhưng nay anh bận họp nên cô bắt taxi đi 1 mình.

- Vợ ơi em sao vậy, uống tí nước ấm vào này, có chuyện gì nói anh nghe.

Câu nói của Kiệt khiến cô khóc to hơn nữa. Cô ngồi dậy ôm lấy Kiệt.

- Chồng ơi chồng ơi, em xin lỗi, con chúng ta... con chúng ta....

- Con sao hả vợ.

Cô nấc lên từng cơn.

- Bác sĩ báo bị nhiễm trùng, bánh thai to chèn lên thằng bé.

Kiệt chẳng hững. Sao số con anh khổ thế, sắp chào đời mà lại...

Kiệt ôm lấy cô vỗ về.

- Vợ đi bệnh viện khác kiểm tra chưa.

- Em đã đi khắp nơi rồi, vẫn 1 kết quả chồng ơi. Em phải làm sao đây chồng.

- Thôi vợ nín đi, con cái nó đến hay ở với mình là duyên số cả, đứa này ko ở thì đứa khác ở. Nín đi để anh tìm cách nói mẹ.

.....

Bà Thảo đã rất sốc khi nghe anh báo tin dữ.

- Máy nói gì vậy hả con, mày đùa mẹ àk.

- Con nói thật mẹ ạ

Bà Thảo vừa vỗ đùi vừa gào lên.

- Ôi ông bà tổ tiên ơi, sao ông bà nỡ đưa thằng cháu đích tôn của con đi vậy. Ôi gọi ôi, thằng cháu mệnh khổ của bà.

Trâm Anh từ đầu đến cuối đều nghe hết, cô chỉ biết bặm miệng lại cho nước mắt cứ rơi.

Bạn đang đọc truyện *Người Đàn Bà Mệnh Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Cô nằm trong phòng chờ sinh như xác ko hồn vậy đó. Người ta nằm đây để chào đón con, còn cô nằm đây để nhận xác con. Họ cho cô ngâm thuốc để đẩy con ra, 30phut sau bụng cô đau kinh khủng. Họ bảo đau đẻ là thấy 10 mặt trời, cái này chắc phải gấp đôi mặt trời quá. Người cô vã hết mồ hôi ra, mặt mõi, do phải rặn nên cô yếu hơi mất.

- Ra rồi.

Bác sĩ đỡ lấy đứa bé, cô thở hắt hển, nước mắt cô cũng rơi rồi. Cô cảm nhận được nó tuột ra khỏi cơ thể cô, đứa con của cô. Đau đẻ nó ko đau bằng nỗi đau mất con.

- Em ơi em nhìn con lần cuối nè em.

Bác sĩ đưa đứa bé cho cô. Bé trai 2kg, đỏ hỏn, ko thở nữa, khuôn mặt giống y chồng cô. Cô ôm nó vào lòng, gào to lên, khóc to lên. Còn bao nhiêu sức lực cô khóc cho bằng hết. Cô thấy mình chóng mặt quá, cô ngất đi trên bàn đẻ.

.....

Thấy mẹ mình đang loay hoay định làm gì đó với cái xác của con anh. Anh liền ngăn cản.

- Mẹ, mẹ định làm gì đấy.

Kiệt ra sức ngăn cản bà khi lấy mực tàu chấm vào chân thằng bé.

- Mày biết gì, làm thế này để sau nó ko đầu thai vào nhà mình nữa, thằng này mạng yếu.

Bà Thảo lấy mực tàu đánh dấu chéo vào chân phải của đứa bé, bà lẩm bẩm

- Cháu ơi, cháu đi thanh thân đầu thai vào nhà khác nha cháu. Nhà bà ko có duyên với cháu đâu.

Xong đâu đấy bà cho hỏa táng và gọi tro cốt đứa bé vào chùa, bà bảo nó chết yếu nên cho nó lên chùa nghe kinh phạt.

Ông Phước biết tin thì buồn lắm, lật đặt lên thành phố thăm con

.....

Mở mắt ra, cô thấy mình đang nằm trong phòng, đây chắc là phòng bệnh viện rồi.

- Vợ ơi em tỉnh rồi à?

Cô ưỡ oài nhìn quanh tường bệnh viện trắng xóa. Bà Thảo và ông Phước cũng ở đó, ai nấy đều lo cho cô. Cô ko mở miệng nói, miệng cô đắng ngắt, đến thờ cô cũng nhác.

Ông Phước lại bên giường bệnh an ủi con, ông cũng đứt ruột đứt gan lắm, đứa cháu ngoại đầu tiên của ông.

Cô cũng ko muốn trả lời bố cô nữa, bây giờ cô đau lắm, tâm hồn và thể xác nữa.

Bà Thảo thương con đâu ngày nào bà cũng nấu đồ bỏ cho cô ăn, nấu thuốc bắc cho cô mau lấy lại sức, nhưng tâm trạng đâu mà ăn với uống chứ. Bà Thảo cũng xót xa quá.

- Thôi con ạ, đứa bé nó đi rồi, 2 vợ chồng còn trẻ mà lo gì ko có con. Mày cứ phải lo ăn uống vào mới có sức khỏe chứ con, cứ thế này mãi mẹ cũng xót hết cả ruột.

Đúng, bà Thảo nói đúng, cô còn trẻ còn thiếu gì cơ hội chứ, phải cố mà gượng lên.

.....

3 tháng sau cô lại có bầu, lần này cô cẩn thận hơn, mỗi tuần đều đến bệnh viện kiểm tra thai kỳ, để ko bị sơ xuất như lần trước nữa.

Lần này cô ghen kinh lắm, chỉ cần nhắc đến đồ ăn thôi là đã ói mệc xanh mệc vàng rồi chứ đừng nói gì nghe mùi. Lần này cũng lại là con trai, bà Thảo vẫn vậy, vẫn chăm lo cho cô từng tí 1, bà ko cho cô đi đâu hết chỉ nằm nhà thôi. Nhưng ghen quá ko ăn được gì, lại ko ngủ được, mấy tháng đầu đã sút đi vài kg, bà Thảo xót ruột lắm. Bà ngày nào cũng thấp

huong gia tiên, nhờ gia tiên phù hộ độ trì.

Mấy đồ lúc trước mua cho cún anh bà đã đốt hết, nay lại mua đồ mới cho cún em.

Cô với chồng rất mừng khi đứa trẻ phát triển bình thường, chỉ còn chờ đến ngày sinh nữa thôi.

- Mẹ gọi bác sĩ Thuận rồi, mẹ chọn ngày rồi, sinh mổ con ạ.

- Sao phải sinh mổ hả mẹ.

Kiệt thắc mắc, Trâm anh cũng thắc mắc ko kém.

- Vâng, sao phải mổ ạ mẹ.

- 2 cái đứa này, sinh mổ nó ko mất sức mà lại an toàn nữa, tụi mày chả biết gì cả.

- Gớm, mẹ lo cho cháu mẹ quá cơ.

- Thằng này, cháu tao, cháu tao sao tao ko lo được.

Trong gia đình nhô này luôn có tiếng cười. Bố Kiệt ở dưới tuổi vàng cũng có thể mỉm cười được rồi.

.....

Hồi hộp quá, đây là lần thứ 2 cô nằm trong phòng này. Bác sĩ và y tá rất nhiều, người tiêm thuốc, người soạn dao mổ. Ánh đèn chiếu thẳng vào mặt cô, xung quanh máy móc dây nhợ, cô nghe được cả nhịp tim mình qua tiếng máy.

Cái cảm giác căng thẳng chiếm lấy cô, đến mức độ bác sĩ bảo cô bót căng thẳng để tiêm thuốc. Tiêm xong người cô đơ ra, tê liệt toàn thân mấy ngón chân cô cũng ko nhúc nhích nổi, cô rơi vào trạng thái mơ hồ cho đến khi nghe tiếng trẻ con khóc.

Con cô đã chào đời bình an rồi, bác sĩ đưa đứa bé đến áp da với cô, cô đã vui mừng đến khóc. Ko còn hi hạnh phúc khi áp con vào lòng.

- Chào con trai yêu của mẹ.

Ngoài kia cũng có người cứ ngóng cứ trông mãi.

- Mẹ thôi đi qua đi lại đi ạ, con chóng hết cả mặt.

- Cái thằng này, con bé còn ở trong kia chưa biết sao lo chết được.

Bà Thảo cứ đi qua đi lại, chốc chốc lại dòm vào phòng mổ xem có biến động gì ko. 30 phút sau đứa trẻ được bông ra, y tá gọi to.

- Ai là người nhà của sản phụ Nguyễn Ngọc Trâm Anh, ra xem cháu ạ. Là cháu trai nặng 3.4kg.

Bà Thảo hấp tấp chạy đến.

- Đây, đây, tôi đây. Xem nào, xem thằng chó con của nội nào, giống thằng bố mày thế, yêu quá cơ.

- Ôi chó con của bố ơ, yêu thế.

Y tá ẵm đứa bé đi tắm rửa, bà Thảo chạy theo. Giờ tới lượt kiệt cứ đi qua, đi lại, ngóng vào kia xem vợ mình thế nào.

6h sau cô được đưa về lại phòng, lúc này đứa bé cũng được về theo.

Bà Thảo tranh ẵm thằng cháu đích tôn của bà, bà lật chân phải của thằng bé lên, bà choáng váng và ngồi bệt xuống ghế, mặt biến sắc.

- Mẹ sao thế ạ.

Bà lắp lẩm, à ko sao, chắc tại mẹ mệt á mà, thằng Kiệt ra mua cho vợ mày ít đồ xem nào.

- Mẹ ơ, có đủ rồi, có thiếu gì đâu ạ.

- Con cứ lo nghỉ ngơi, có sức khỏe mà cho thằng bé ti này.

Kiệt đi ra bà Thảo cũng theo ra.

- Mẹ nói thật chứ, có khi là trùng hợp sao ạ.

- Cái thằng này, trùng hợp gì, là thằng bé đó đấy, chính tay mẹ đánh dấu vào chân nó mà.

- Thôi mẹ cứ mê tín thôi.

- Cái thằng này mày cứ ko nghe lời mẹ.

Bạn đang đọc truyện *Người Đàn Bà Mệnh Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3

Thằng bé này khóc suốt thôi, khóc cả ngày lẫn đêm. Ai dỗ cũng ko nín, chỉ khi khóc mệt quá nó mới chịu ngủ đi 1 tí. Bà Thảo thuê vú nuôi về phụ chăm thằng bé cho Trâm Anh đỡ cực, nhưng cứ thấy con khóc cô xót ruột quá phải bế dỗ.

Ai bảo gì bà Thảo cũng làm theo, nhưng nó vẫn cứ khóc. Đêm đến cứ 12h là nó khóc, người làm cũng lần lượt nghỉ vì cực quá, thế là đêm đến cô phải ẵm phải ru nó. Bà Thảo trông ban ngày cũng đuối rồi cũng lần ra ngủ khò.

Con khóc cả ngày, đêm đến ko ai bông phụ, chồng thì sáng lại đi làm nên chỉ ẵm được tí. Cô thật sự mệt mỏi, ko có thời gian ngủ nghỉ nó khiến cô stress mất thôi, con người mà ai cũng phải có giới hạn. Nhiều lúc cô muốn trôn nó đi đâu đó, hay ai đó ẵm nó đi đâu đó cho cô chợp mắt dù chỉ 1 tí. Đứa con cô chờ đợi nó chỉ khóc mãi.

.....

Mẹ chồng cô đi đâu về, đưa cho cô lá bùa.

- Này đeo vào cho nó, mẹ mới xin đấy.

- Lại bùa nữa à mẹ.

Bà Thảo cũng nhìn lại trên giường nó thật là biết bao nhiêu bùa này, roi cá đuối này, dẫu tây dẫu tằm này, dao kéo này, cái gì cũng có. Thậm chí vòng dẫu tằm hay vòng hổ phách, ko thiếu gì luôn. Bà còn ẵm nó đi bác sĩ dinh dưỡng nữa kiểm tra xem nó thiếu chất gì ko, nhưng cũng bình thường. Người ta hay bảo đứa trẻ lộn lại là đứa trẻ phá gia, bà sợ điều đó lắm.

Đứa bé hơn 3 tháng rồi nó vẫn ko thay đổi gì, vẫn khóc. Cô mệt mỏi quá nên người sút hẳn đi, da dẻ xanh xao, yếu ớt. Gái 1 con trông mòn con mắt dẫu ko thấy, thấy cô nhìn thật thê thảm.

.....

Cô giật mình tỉnh giấc, thằng bé hôm nay ngoan quá, ko khóc nữa. Cô nhìn nó có hiện tượng tím tái đi, hoảng sợ ko biết phải làm thế nào.

- Mẹ, mẹ ơi, cứu, chồng ơi, cứu, mau cứu thằng bé.

Ai nấy chạy qua, Kiệt thì làm hô hấp nhân tạo cho nó, bà Thảo gọi xe cấp cứu, còn cô cô đứng trân ra, run run, tinh thần hỗn loạn.

Thằng bé được đưa tới viện là bác sĩ đưa ngay vào phòng cấp cứu

- Mau mau đưa em bé vào đây, mời người nhà ra ngoài.

Cô đứng trân đó, cô chạy đi với đôi chân trần, đầu tóc bù xù, quần áo xộc xệch, tay che miệng lại mà khóc. Kiệt ôm lấy cô vỗ về, an ủi.

- Ko sao ko sao đâu, có anh ở đây rồi.

Bà Thảo nãy giờ vái lạy liên tục. 30 phút trôi qua mà ngỡ như cả thế kỷ.

- Bác sĩ, bác sĩ, con con sao rồi ạ, bé khỏe lại phải ko ạ.

Cô nín áo bác sĩ mà lạy. Bác sĩ lắc đầu.

- Người nhà bình tĩnh, bé khóc nhiều quá dẫn đến tê liệt thần kinh, ảnh hưởng não, lúc này coa hiện tượng sốt cao co giật, bé bị chết não rồi. Người nhà về chuẩn bị để rút oxy.

- Ko, ko đứng đâu bác sĩ, ko đứng.

Cô cố lết tằm thân kiệt quệ vào phòng cấp cứu. Cô chạy lại ôm đứa bé, lay nó.

- Con ơi, con ơi khóc đi con mẹ đây. Đừng nằm thế này mãi mà, mẹ xin con đó con ơi.

Tại sao nỗi đau này lại đến với cô vậy, ông trời thật ko công bằng mà.

.....

Cô cứ ôm mãi xác con cô, cô đã mất 1 đứa rồi, cô ko muốn họ lại mang đứa này đi nữa.

- Vợ ơi đưa con đây anh còn để người ta liệm.

- Ko, con nó đang ngủ anh à, tí nữa, tí nữa nó sẽ tỉnh thôi. Thằng bé sẽ lại khóc nếu ko thấy em đó.

Kiệt lay người cô.

- Em à, em bình tĩnh lại đi, phải chấp nhận sự thật này thôi.

- Ko, ko có sự thật gì hết.

Cô cứ ôm cứng thằng bé vào, người nhà phải can vào đưa thằng bé ra, tìm cho cô mũi thuốc an thần để cô ngủ 1 giấc.

Khi cô tỉnh lại, chạy xuống dưới nhà mọi thứ đã đâu vào đấy, con cô đã được đưa vào hòm. Cô chạy lại phủ phục bên hòm con mà khóc rũ rượi.

.....

Mẹ chồng cô thấy cô suốt ngày buồn bã bà cũng lo lắm

- Kiệt này mày xem đưa vợ mày đi đâu cho khuây khỏa chứ như này mãi chắc nó chết con ạ, ngày nào nó cũng ngồi chỗ bàn thờ thế kia.

Bà Thảo lo lắng, Kiệt cũng lắc đầu hết cách rồi. 2 lần cô đều mất đi 2 đứa con của mình, 1 người làm mẹ như cô sao mà chịu cho thấu chứ. Đứa con là huyết mạch, là nguồn sống của cha mẹ, đứt ruột đứt gan mới sinh ra được, vậy mà nữ nào nó lại bỏ cô đi. Cô cứ nhìn trần trần bài vị thẳng bé.

.....

- Con con ơi, đi đâu đấy lại đây với mẹ nào. Con ơi, con đừng dẫn em con đi mà, hãy ở lại với mẹ, mẹ xin 2 con...

- Trâm anh, Trâm anh... tỉnh lại đi em, tỉnh lại...

Cô choàng mở mắt, mồ hôi, nước mắt đua nhau rơi ra. Cô ôm lấy chồng.

- Chồng ơi, ngày nào em cũng mơ tới 2 đứa nó, đứa lớn dắt đứa nhỏ bỏ em mà đi.

Đối với cô bây giờ chỉ có khóc mới vui được nỗi đau này.

- Đừng khóc nữa em. Anh đã đặt vé đi Đà Lạt rồi. Một anh xin nghỉ 1 tuần đưa em đi chơi cho khuây khỏa.

- Ko, em ko muốn đi đâu hết, ko muốn.

Nói rồi cô kéo chăn trùm đầu lại.

Kiệt bực tức, nhưng anh cũng hiểu được tâm trạng của cô bây giờ.

- Em điên rồi, em cứ thế này xem mình có còn là con người nữa ko. Ko ăn uống gì suốt ngày cứ ngồi bên bài vị con. Em ko thương em thì em cũng phải thương những người lo cho em chứ.

Kiệt đi ra đóng cửa cái rầm rồ to.

Lại phải gắng gượng nữa sao, lại phải cố vượt qua nỗi đau nữa sao, cô cũng là phụ nữ, cô cũng yếu đuối lắm, ông trời sao lại cho cô những cú đánh quá nặng như vậy. Vú thì căng sữa, vết mổ vẫn còn đau, sao nói người ngoài là người ngoài được ngay chứ.

Bạn đang đọc truyện *Người Đàn Bà Mệnh Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 4

Cô chui ra khỏi chăn, ăn miếng cháo Kiệt vừa mang lên. Cô bung bát xuống nhà. Bà Thoa ngạc nhiên.

- Ô con bé này, đi được ko đấy, khéo ngã đấy con ạ.

- Con ko sao mẹ ạ, mẹ và anh ăn gì chưa để con nấu.

- Ồi thôi thôi, cảm ơn cô, cô lo cho mình đi kia, kéo ồm ra đấy lại khò.

- Dạ.

Cô quay sang Kiệt đang giận dữ.

- Chồng ơi em xin lỗi, ít hôm nữa em đi đà lạt với anh ạ.

Kiệt vẫn ko nói gì, bà Thảo chen ngang.

- Đúng đấy con ạ, nãy phải ra ngoài cho nó khuây khỏa, cứ nhốt mình mãi trong nhà có ngày bị điên đấy con ạ.

- Dạ mẹ.

.....

Bước xuống khỏi máy bay, Đà Lạt đón cô bằng cơn mưa chiều, lạnh tê tái. 2 vợ chồng cô thuê khách sạn nơi gần Hồ, tối lại Kiệt dẫn cô đi dạo dạo nhiều nơi, đúng là lâu rồi cô chưa ra ngoài, nếu giờ mà cô ko ra chắc bên ngoài này quên cô mất.

Kiệt nắm tay vợ cho vào túi áo của anh.

- Lạnh ko vợ, muốn ăn gì ko, hay mình đi chợ đêm đi.

- Dạ sao cũng được chồng ạ.

- Mai chồng dẫn vợ đi chùa nha, ở đây có Thiền Viện Trúc Lâm to lắm.

- Dạ

Họ kéo nhau ra chợ đêm ăn hàng, thăm thú cảnh náo nhiệt về đêm ở đây.

.....

Thiền Viện Trúc Lâm tọa lạc trên một khuôn viên rộng 25ha, bao trùm cả ngọn đồi Phụng Hoàng đặc địa đẹp nhất khu vực thắng cảnh hồ Tuyền Lâm. Nơi đây có tầm nhìn chính về phương Nam rất độc đáo, vừa nhìn thấy toàn cảnh dãy núi Voi xa xa trải dài đến mặt hồ tạo thành một bán đảo nhỏ xanh mướt giữa rừng thông, vừa thấy cảnh quan mặt nước hồ trong xanh sóng gợn lăn tăn.

Cô và Kiệt bước vào trong chùa, rất rộng lớn và tôn nghiêm. Cô đi tham quan quanh chùa, đi ra gang sau cô gặp 1 vị sư già tay cầm trần hạt đi tới. Cô chấp tay chào.

- Mô phật.

- Mô phật.

Cô bước đi ngang qua, giọng nói của vị sư già đã kiềm chân cô lại.

- Có phải thí chủ vừa gặp phải chuyện gì đau lòng?

Cô ngay lập tức đi đến trước mặt vị sư già.

- Mô phật, dạ vâng ạ, sư thầy biết ạ.

- Nghiệp chướng, nghiệp chướng, kiếp này thí chủ phải trả nghiệp cho người khác rồi.

- Dạ sao ạ, sư thầy nói gì con ko hiểu.

- Thí chủ hãy sống bằng tâm, mang tâm mình giúp đỡ cho người khác thật nhiều, đừng tham sân si, đừng gieo tội ác thì họa may sẽ giảm bớt nghiệp. Ta cho thí chủ trần hạt này, nó sẽ bảo vệ cho thí chủ phần nào. Mô phật.

- Mô phật, con tạ ơn sư thầy ạ.

Vị sư già tiếp tục bước đi, cô đứng đó cứ ngắm trần hạt mà suy ngẫm về những lời nói của vị sư già.

- Trâm anh, Trâm anh, vợ sao vậy, chồng gọi này giờ ko thừa.

Cái lay của Kiệt đã kéo cô về thực tại.

- À, em đây chồng.

- Trần hạt đâu ra vậy?

- Có 1 vị sư già tặng em. Thôi mình tham quan tiếp chồng ạ.

.....

Mấy ngày ở Đà Lạt cũng làm cô thoải mái hơn. Cô trở về mua cho bố cô, mua cho ngoại cô áo len, khăn choàng đủ thứ. Cô còn mua cho bà Thảo nhiều thứ hơn nữa.

Nay cô ko còn đi dạy, cô phụ bà Thảo bán hàng. Nhà bà Thảo có 1 cửa hàng đại lý khá to ở phố, rất đông khách, ban ngày bà ra quán, tối bà về, nay có cô phụ bà cũng đỡ vất vả.

Vì lâu quá chưa thấy tin gì, bà Thảo nóng ruột hỏi.

- Nay, 2 vợ chồng con lại kế hoạch hà, sao 6 tháng rồi mà chưa thấy gì.

- Dạ, con cũng ko biết nữa mẹ ạ, để ít hôm nữa bọn con đi viện khám xem sao ạ.

- Ủ, đi đi con, chứ để bà già này ngóng cháu mãi.

- Dạ

.....

Cô cầm tờ kết quả đi ra khỏi bệnh viện, mặt ko còn 1 giọt máu, tái xanh đi. Cô ngồi xuống ghé đá trong khuôn viên bệnh viện, nếu ko cô sẽ ngất đi mất. Bác sĩ nói cô khó mà có con lại được nữa, nếu muốn có con thì phải cấy hoặc cấy cho người khác nuôi hộ, chứ bản thân cô ko thể mang thai tự nhiên, nếu có thì là hi hữu. Cô cười, cô cười như con điên, rồi cô lại khóc, ông trời thật biết chiều người mà.

Kiệt cầm tờ kết quả đập rầm xuống bàn, anh ko tin kết quả đó và bảo sẽ chờ cô đi bệnh viện khác. Nhưng đi những bệnh viện khác cũng cùng 1 kết quả. Kiệt cũng mệt mỏi lắm rồi, anh cũng chỉ mong 1 đứa con sao mà khó quá. Kiệt bảo cô khoan đừng nói với bà Thảo, mình cứ đi cấy phôi thử.

Bao nhiêu lần như thế đều thất bại, tinh thần cô bắt đầu suy sụp. Kiệt cũng nản, nhưng vẫn động viên cô và động viên cả bản thân mình. Người ta mãi đến 9 10 năm mới có con, vợ chồng cô còn trẻ mà lo gì.

.....

Bà Thảo đói bụng nên đi ăn, vô tình nghe được câu chuyện.

- Nay chỗ đền bà Lúa linh thật ý, bữa trước xem cho dâu nhà bà Xoan, thế mà đúng y nhá.

- Nhà đấy mấy năm chưa con mà bà ý cho lộc là có ngay thẳng cháu trai kháu khỉnh.

Bà Hoa bán trà đá cũng chen vào câu nói của bà Na chao lòng, bà Huyền bạn hàng chao lòng cũng góp thêm ý.

- Ui giờ, mấy tháng trước nhà tôi đến xem xin mộ ông thất lạc mà bà nói đúng y nhá. Mà bà ấy 1 ngày xem có 5 người, người ta ngồi đầy nhà ra, bà ấy hợp duyên ai ngày nào là gọi liền ấy, linh lắm.

- Ủ, đúng đấy.

Mấy câu nói này giờ của mấy bà tám đã được bà Thảo nghe chăm chú, bà Thảo cũng rình tỏ cháo lờ giờ chạy sang.

- Nay, mấy bà chỉ cho tôi chỗ bà Lụa ấy với.

- Tuốt dưới tuyên quang, chỗ xóm H ấy, đến đấy hỏi là biết ngay mà. Có người họ đến ở lại mấy ngày mới được xem đấy.

- Ô, vậy tôi cảm ơn.

Tuyên quang ko phải là quê nhà con Trâm Anh sao, bà đến đó sẵn thăm hỏi sui gia luôn 1 thể. Bà Thảo lùa nhanh tỏ cháo rồi chạy về bán hàng.

- Nay, nhà bà Thảo này vô phúc thật đấy. Có đứa cháu trai đích tôn mà mất rồi, tội thế.

- Đâu, 2 đứa chứ ko phải 1 đâu. Ko biết tạo nghiệp gì mà đến nỗi thế.

Bà Thảo đi khỏi, bỏ lại sau lưng bao nhiêu lời đồn.

Bạn đang đọc truyện *Người Đàn Bà Mệnh Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Bà Thảo và cô ngồi ăn ngoài cửa hàng, bà Thảo dặn dò cô.

- Mẹ đi Tuyên quang mấy hôm, con ngó hàng cho mẹ nhá, xong việc mẹ sẽ về sớm.

- Dạ, mẹ đi Tuyên quang làm gì ạ.

- Đi thăm mấy người bạn ý mà. Nay ở nhà ko có mẹ lo mà ăn uống đầy đủ vào đấy, thuốc bắc mẹ giao cho bà Huệ sắc cho mà uống rồi đấy.

- Dạ con biết rồi mẹ. Mẹ mang theo yến mà uống cho khỏe nhé mẹ.

- Ồi tôi biết rồi.

Cô cảm thấy mình thật hạnh phúc quá, chồng yêu thương, mẹ chồng chăm lo cho từng tí. Hồi thử bao nhiêu người lấy chồng mà được may mắn như cô chứ.

.....

Đền nhà bà Lụa đông đúc, người ta phải ngồi ra tới ngoài sân. Đông thế này biết đến khi nào mới tới lượt bà, bà ngồi chờ mãi chờ mãi đến 11h trưa, người ta về hết. Bà cũng về, tự nhủ mai ta nhất định đi sớm hơn.

Ngày hôm sau 6h bà đã có mặt ở đây, vậy mà người đông đến 1/2 rồi, bà cũng nhanh chóng chiếm lấy cho mình 1 chỗ. Tuyên quang mùa này lạnh mà đông người thế này lại thấy nóng thôi, toàn hơi người. Bà xột ruột quá, đến hơn 10h30 rồi mà chưa xong người thứ 4, vậy bà có may mắn được là người thứ 5 ko.

Có 1 cô gái trẻ đi ra gọi thẳng tên bà.

- Bà Hoàng Thu Thảo vào hầu thánh.

Bà lật lật sửa lại quần áo vào gặp thánh. Trong đền thờ nhiều tượng phật, thánh là 1 cô gái trẻ tầm 25 tuổi, đầu quần xắn, mang áo dài kiểu bắc bộ.

- Con chào bà.

- Ừm

Cô gái châm thuốc Lào rồi rút 1 hơi dài, mấy người sau lưng bà tàn về hết.

- Nếu bà biết kết quả rồi bà sẽ làm gì?.

- Dạ, bà nói sao con ko hiểu ạ.

- Chẳng phải bà đến đây vì 2 đứa cháu mới mất à.

Bà Thảo giật mình, sao mà linh thế, lúc đến đây bà cũng đâu có khai báo danh tính mà sao gọi đúng tên đúng họ của bà, cả việc bà muốn gì họ cũng biết.

- Dạ con cần rằng cần cô lạy bà, nhờ bà về đường chỉ lối cho con ạ. Mất bao nhiêu ngân xuyên con cũng nguyện.

Cô đồng cười to, rồi lại hít 1 hơi thuốc Lào, phả khói bay bay.

- Tôi nói bà nghe này, mỗi người sinh ra mỗi số, ko ai mong muốn bán thân mình mang số khổ cả. Có người mang mệnh phú quý, có người mang mệnh vương phu, người cày cật cả đời ko bằng con chó.

Cô đồng nghĩ 1 lát rồi lại nói tiếp.

- Con cháu bà ấy... nó lại mang mệnh quý, nó sinh ra là nó ăn mất mẹ của nó rồi, giờ nó ăn luôn cả 2 đứa con nó.

Cô đồng nói tới đâu bà vã hết mồ hôi đến đấy, thân run cầm cập.

- Con dâu bà nó tốt tính lắm đấy, tại vì nghiệp của người khác mà nó sinh ra để trả nghiệp, nếu 2 đứa nó ko cưới xin gì, cứ sống với nhau là ko sao cả. Nó vẫn sinh được cho bà thêm 2 thằng cháu trai khỏe mạnh đấy.

- Dạ.

- Tôi nói hết thế thôi, đối nhân xử thế còn tùy thuộc vào bà, tôi ko can thiệp được đâu.

- Dạ, con cảm ơn bà ạ, con xin tạ bà ạ.

Bà Thảo dứt dưới cái đĩa để 2 đồng xu 2 tờ polime 500k mới cấu, rồi xin phép ra về.

Về đến nhà trọ nhỏ, bà dọn đồ về thẳng Hà Nội, ko ghé thăm nhà sui gia nữa.

.....

Mâm cơm cô nấu cho gia đình luôn thơm tất, cơ bản là cô nấu cũng khá ngon. Cô gọi chồng ra ăn cơm, vì Kiệt còn mãi xem tivi

- Chồng ơi, ra ăn cơm này.

- Ồi. Nay nhiều món ngon thế.

2 vợ chồng Trâm Anh chuẩn bị ăn cơm thì bà Thảo xách giỏ đi vào, mặt bà đầy tức giận.

- O mẹ về rồi ạ.

Cô đi ra xách đồ cho bà Thảo, bà giục lại chửi thẳng mặt cô.

- Mày, mày là qui, mày mau xút khỏi nhà tao. Nếu ko mẹ con tao cũng bị mày ăn mất.

- Mẹ ơi mẹ nói gì con ko hiểu ạ. Con có làm gì sai xin mẹ dạy bảo ạ.

Cô nước mắt ngấn dài, Kiệt cũng chạy ra bênh vợ.

- O, mẹ hôm nay làm sao thế.

Bà bực tức.

- Tao đi xem bói rồi, dưới tuyên quang ấy, bà đồng nói mày mệnh qui, mày sinh ra đã ăn mất mẹ của mày rồi, cả 2 đứa con mày nữa. Kiệt mau li hôn nó.

Cô quỳ xuống khóc lóc, lạy lục bà Thảo.

- Mẹ ơi, con lạy mẹ, con xin mẹ, con có làm gì sai mẹ cứ mắng cứ chửi chứ đừng bắt con li hôn ạ.

Kiệt chạy vào đỡ lấy vợ, cũng cầu xin bà. Nhưng tâm bà đã quyết ko ai thay đổi được.

Cô ôm lấy Kiệt khóc thối, ko biết phải làm gì.

.....

Cô đi chợ sớm, nấu cho mẹ chồng cô món gà hầm. Mấy hôm nay bà ko chịu ăn món gì.

- Mẹ, mẹ ơi, mẹ ăn bát canh gà con hầm còn nóng ạ.

- Tôi ko ăn.

Bà Thảo ngung nguỷ nằm quay vào trong tường. Cô ngồi bên cạnh giường bà Thảo.

- Mẹ ơi, con sai gì mẹ cứ dạy bảo chứ mẹ đừng giận con tội nghiệp.

Bà Thảo ngồi phất dậy.

- Cái nhà cô này, tôi đã bảo rồi, cô li hôn đi, cô ko thể sống với con trai tôi được đâu.

- Mẹ ơi, con xin mẹ mà mẹ, con có làm nên tội đâu.

- Tội của cô là sanh nhảm vào mạng quý, cô hiểu ko.

- Con lạy mẹ mà, mẹ bảo gì con cũng nghe theo, mẹ đừng đuổi con đi mà mẹ.

Chờ mỗi thế, bà mới xoa đầu cô, đỡ cô dậy.

- Con ngoan, mau đứng dậy đi. Mẹ nói này, mẹ ko bắt con đi nhưng con phải để thằng kiệt có vợ khác, để sinh con để cái cho cái nhà, mẹ cho con ở lại đây.

- Ko, mẹ ơi ko được, anh Kiệt là chồng con mà mẹ. Con xin mẹ đừng bắt con xa anh ấy.

- Tôi có bắt cô xa nó đâu, chỉ là lơ đi cho nó kiếm con thôi. Nếu cô ko chịu được, vậy thì cô đi đi, ra khỏi nhà tôi.

Mặc cô van xin nhưng bà Thảo vẫn quyết tâm lắm, bà bỏ đi ra ngoài, mặc cô ngồi bệt dưới đất mà khóc. Bà biết, theo lời bà đồng thì chỉ cần li hôn xong cô vẫn sinh được cho bà những đứa cháu trai khỏe mạnh, bà lại có con dâu hiền thảo. Nhưng bà sợ, bà sợ cô sẽ ăn mất con bà, sẽ gieo họa cho nhà bà.

Chương 6

Cả tuần nay cô nhốt mình suốt trong phòng. Kiệt cũng nhiều lần khuyên can bà Thảo nhưng đành chịu, anh thương vợ mình lắm, vì lấy anh mà chịu bao vất vả rồi.

- Dậy đi vợ, anh đưa em ra ngoài 1 lát cho khuây khỏa.

Cô vẫn im lặng quay mặt vào tường. Kiệt vẫn cố gắng an ủi.

- Mẹ lớn rồi mong cháu lắm nên mới thế, từ từ mình sinh cho mẹ 1 đứa là mẹ vui ngay mà.

Cô bật dậy, nói trong nước mắt.

- Em ko thể sinh được nữa anh à, em ko thể, anh có hiểu ko.

Kiệt ôm lấy vợ vỗ về.

- Anh hiểu, anh hiểu mà.

Cô đẩy ra, cô nắm lấy tay anh.

- Anh à, em suy nghĩ rồi, mình li hôn đi, em sẽ kiếm người sinh con cho anh, mình cho họ số tiền, mình có con, em vẫn được ở đây.

Kiệt vùng tay ra.

- Em điên à, anh là chồng danh chính ngôn thuận của em đấy, sao muốn dâng cho ai thì dâng hả.

Kiệt bỏ đi, cô cay đắng lắm, cô còn cách nào khác nữa sao? Tự cười bản thân mình bạc mệnh.

Kiệt xuống nhà gây gỗ với bà Thảo xong và bỏ ra ngoài. Bà Thảo thì gào lên về thằng con bất hiếu, về con dâu "cây độc" của bà.

.....

Từ đêm hôm đó ngày nào Kiệt cũng đi sớm về khuya, người lúc nào cũng toàn mùi rượu. Bà Thảo giận nên ở luôn ngoài cửa hàng ko về, trong căn nhà rộng lớn ấy có mình cô thui thủi tới lui.

Tiếng xe chạy vào nhà, cô chạy xuống đỡ Kiệt. Kiệt nôn ra đầy nhà, anh say lắm rồi, anh chỉ thẳng mặt cô.

- Tôi sẽ làm theo điều cô muốn, cô rồi sẽ hối hận cho mà xem.

Kiệt đẩy cô ra, tự đi về phòng. Đến lúc đó mới hối hận sao, ngay từ lúc nói với anh điều đó cô đã hối hận rồi.

.....

Cô bao lần đặt lên đặt xuống mới dám gọi cho mẹ chồng cô.

- Gì đấy, gọi tôi làm gì.

- Mẹ, mẹ về đi ạ, bọn con.... bọn con sẽ làm theo lời mẹ. Con sẽ tìm người ạ.

- Đấy thế có phải được ko.

2 vợ chồng cô dẫn nhau ra tòa li hôn, còn gì trở trêu hơn khi đang yêu thương nhau mà lại li hôn chứ.

Ko còn cách nào khác, nếu bị đuổi về nhà cô sẽ thành gánh nặng cho bố, ở quê cô con gái đi lấy chồng rồi mà bị đuổi về là xem như bôi tro trát trấu vào mặt bố mẹ, còn bị bố mẹ đánh đuổi đi, nhục nhã lắm.

Nói là tìm vợ 2 cho chồng chứ thực ra là tìm 1 người dễ mướn đúng nghĩa, quA mai mối của các dịch vụ thì họ cũng tìm được cho cô 1 người ưng ý. Ko được đẹp lắm, hiền, có trí thức, và đặc biệt còn trinh. Yêu cầu cô đưa ra cũng thật khó, nhưng cuối cùng cũng có.

Cô gặp cô gái đó trong 1 quán cà phê kín, cô gái khá trẻ tầm 20 tuổi, da trắng lại xinh, cô gái là người miền trung.

Trăm anh vừa quấy quấy ly nước cam, hút đi 1 ít và bắt đầu cuộc trò chuyện.

- Em tên gì.

- Dạ em tên Hiền.

- Em người miền trung à, vùng nào.

- Em xin phép được dấu ạ.

- E đã biết điều kiện chưa.

- Dạ rồi ạ.
- Em còn trẻ sao lại làm những việc này.
- Tại vì em cần tiền cho những năm đại học.
- Đơn giản thế thôi á, có nhiều việc vẫn có tiền mà em.
- Dạ nhưng tiền ko nhiều mà thời gian lại lâu ạ, còn biết bao nhiêu chi phí phải trả ạ.

Cô lại hút 1 hơi nước nữa, thờ dài.

- Tôi sẽ dẫn em đi kiểm tra trình tiết, xét nghiệm máu, nếu ok chúng ta ký hợp đồng. Nếu trong thời gian 3 tháng mà em có thai tôi sẽ đưa trước cho em 100 triệu, tiền em ăn uống, đồ đạc em dùng trong thời gian bầu bí tôi lo hết, sinh xong em để con cho tôi và rời đi, tôi sẽ đưa em thêm 100 triệu nữa. Nếu sau 3 tháng mà ko có bầu tôi sẽ đưa em 50 triệu coi như đền bù cho em.

- Dạ em nhất trí ạ, chào chị em xin phép về trước.

Nhìn bóng Hiền đi khuất cô mới nhìn vào ko trung, đã leo lên lưng cộp rồi, ko thể leo xuống được nữa. Cô cắn chặt môi đến chảy cả máu.

.....

Từ lúc cô đưa ra đề xuất ngu ngốc ấy, Kiệt ko cùng ngủ với cô nữa. Nếu có cùng ko quay về hướng cô nữa.

- Chồng à, em tìm được người rồi, chỉ cần cô ấy có bầu sớm chúng ta vẫn được ở bên nhau.

Kiệt ko nói gì cứ nằm im quay lưng vào tường. Ko gian yên lặng thêm vài phút.

- Em biết rất khó cho anh, nhưng xin anh hãy hiểu cho em, làm thế này em đã tự làm tổn thương mình rồi, nhưng em ko thể sống thiếu anh được chồng ơi.

Kiệt vẫn tiếp tục ko nói gì, cô quay qua vòng tay ôm lấy eo Kiệt từ phía sau.

- Anh có biết nỗi khổ của người phụ nữ khi san sẻ chồng mình cho người khác ko? Giống như lấy dao tự đâm vào tim mình, đau đớn lắm nhưng ko thể kêu gào gì được.

Nước mắt cô đã thấm ướt lưng của Kiệt, anh quay lại ôm lấy cô, hôn lên tóc cô.

- 1 lần này thôi nha em, đừng để anh thành kẻ có lỗi.

Cô nấc lên từng cơn nghẹn ngào, ko thể thành tiếng được nữa.

.....

Khách sạn K, phòng 302, đèn trong phòng mờ ảo. Cô rót cho Kiệt cốc nước.

- Uống đi anh, em ấy sắp đến rồi.

Kiệt uống xong ly nước mà ko nghĩ ngợi gì. Điện thoại reo lên, cô đi ra ngoài.

- Chị ơi em đến rồi ạ.

- Ừ uống miếng nước đi rồi vào, anh ấy đang ở trong kia.

- Dạ.

Căn phòng khép cửa lại, tìm cô nói lên, đau đớn tưởng chừng vỡ đi rồi. Cô chạy đi nơi khác, nếu còn đứng đó chắc cô sẽ xông vào trong đó mất. Cô chạy thẳng ra hồ grom, vứt chai nước đi. Ngồi trên ghế đá ngó ra mặt hồ, mưa vẫn rơi rả rích, tìm cô chết rồi, đau đớn lắm nên cũng ko còn thấy lạnh nữa.

Tự trách thân phụ nữ ơi sao lắm cái đại khờ.

Hiền đẩy cửa bước vào thấy người đàn ông ngồi đó, đèn mờ ảo nên nhìn từ xa ko thể thấy mặt nhau. Hiền lý nhí.

- Em đi tắm ạ.

- Ừ.

Vào phòng tắm được 10p, nó thấy người mình sao nóng ran, cảm giác nóng ran thêm muốn, nó nghĩ chắc nó bị ốm rồi. Nó định ra báo với người đàn ông kia là để khi khác. Nó đứng cách người đàn ông đó tầm 5 bước chân, liền bị người đàn ông đó kéo lại đè xuống giường. Lần này nó đã thấy được người đàn ông đó khá bảnh lại vạm vỡ, cơ thể đến mặt đều toát hết mồ hôi, hơi thở gấp gáp. Kiệt hôn nó, tay thì luồn quanh sở soạn nó, nó cảm thấy thích thú, hưng phấn. Kiệt cởi bỏ váy nó đi, 1 cơ thể của cô gái trẻ bây giờ giống như miếng mồi ngon của con thú đang lờn lộn trong Kiệt. Kiệt chup vào bú mớm cặp ngực trắng hồng của nó, tay rà quanh mắt kiểm soát. Nó ưỡn người thích thú vì bàn tay Kiệt. Ko lâu Kiệt đã hôn xuống lần, xuống lần nó. Cảm giác đầu tiên của nó lại bị mất trong tay 1 người đàn ông lạ, nhưng nó ko hề cảm thấy xấu hổ ngại ngùng. Kiệt đẩy con thú to lớn của hắn vào vùng tam giác của nó, nhẹ nhàng, nhẹ nhàng. Nó đau nhưng thích thú, sau cơn đau là nó nhiệt liệt đáp trả Kiệt, 2 cơ thể lửa lò quấn lấy nhau vồn vập. Họ đâu biết rằng họ vừa bị cho uống thuốc kích dục.

Bạn đang đọc truyện *Người Đàn Bà Mệnh Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7

- Anh về rồi à?

- Ừ.

Kiệt nhìn là biết đêm qua cô đã khóc rất nhiều, đến mức mắt mũi đã sưng húp lên hết. Còn cô nhìn Kiệt là biết đêm qua anh đã tổn sức thế nào. Anh ko dám nhìn thẳng cô vì anh thấy xấu hổ với cô, xấu hổ với bản thân mình.

Bà Thảo cũng đã về nhà ở, nghe tiếng con trai về, bà vội vã chạy ra.

- Sao, đêm qua sao hả con, có được ko.

Anh nhìn cô ái ngại, cô cũng biết ý nên xách giỏ ra ngoài đi chợ.

- Mẹ này, có vợ con kia mẹ đừng hỏi thế, tội cho cô ấy.

- Ồi giờ, kệ nó, tao cho nó sống ở đây là nhà nó mừng lắm rồi.

Nói rồi bà bóp vai, bóp tay cho Kiệt, nhìn dáng vẻ anh thế kia bà cũng biết đêm qua thế nào, nhưng vẫn cứ cố hỏi.

Anh trở về phòng nằm, suy nghĩ mãi về đêm hôm qua, lâu lắm rồi anh chưa được hưởng thụ cái cảm giác đó, cảm giác mới mẻ.

.....

4 ngày sau cô lại sắp xếp cho 2 người họ gặp nhau, vì cô biết mới 1 lần thì hên xui lắm mới đậu thai. Lần nào đi chẳng nữa thì nỗi đau của cô vẫn thế. Lần này họ lại nhìn nhau ngại ngùng, nhưng cái ngại ngùng lại ko tồn tại lâu, rồi họ cũng lại bập vào nhau như cái ngày đầu tiên ấy.

Kể từ khi Kiệt lên giường với người con gái khác, anh đã ko còn quan tâm cô như xưa nữa. Những lời hỏi thăm cô cũng thưa dần, những cái hôn dành cho cô cũng ít dần, những đêm nằm ôm cô ngủ cũng vơi dần. Ko còn những lúc rảnh rỗi lại rủ cô đi đây đó, ko còn những cái nắm tay cô ở nơi đông người.

Cô thật sự cảm nhận được mọi thứ dành cho cô ko còn nữa. Đàn ông mà, dù chung thủy đến đâu, yêu thương vợ đến đâu, nhưng một khi thất vọng thì họ sẽ ko còn là họ nữa.

.....

3 ngày tiếp theo đã trôi qua, ngày mai thôi Kiệt sẽ lại được gặp Hiền, anh mong chờ giây phút đó, ko phải vì Hiền có kinh nghiệm nhưng Hiền non tơ và mới mẻ.

Lần trước cứ đến ngày thứ 3 là cô đã nhắc nhở anh chuẩn bị nghỉ ngơi cho ngày mai với Hiền, nhưng hôm nay đã đến tận đêm rồi mà cô vẫn ko nói gì. Kiệt nằm trần trọc mãi ko ngủ được, cứ quay qua quay lại, thờ ngắn, thờ dài.

Trăm Anh biết anh muốn gì, nhưng cô cứ vờ ngủ và nằm im. Kiệt quay qua ôm lấy cô, hôn lên tóc cô.

- Em ngủ chưa?

- Um, ừ đó anh.

- Mai e liên lạc với Hiền xem nó có bầu chưa, chứ thế này mãi anh mệt quá.

- Um, e biết rồi.

Kiệt ôm cô 1 lúc nữa nhưng thấy cô ko phản ứng gì thêm, anh buông tay quay qua kia ngủ. Cô biết anh đang nhắc khéo, nước mắt cô chảy ra, thầm lặng, thậm chí cách gọi vợ chồng anh cũng ko dành cho cô nữa rồi.

.....

- Alo chị ơi em có kinh lại rồi.

- Um, chị biết rồi, khi nào sạch kinh thì alo cho chị.

- Dạ.

Cô cúp điện thoại, Kiệt đã hỏi vồn vã.

- Sao rồi em, cái Hiền em ấy bảo sao?.

- À, cô ấy có kinh lại rồi.

Cô đứng lên bỏ vào phòng thờ của con, đóng cửa lại khóc. Đúng là ko có cái ngu nào giống cái ngu nào mà.

.....

Đã lâu vậy rồi, anh chưa hề đụng vào cô, nếu có cũng chỉ là giải quyết nhu cầu sinh lý của anh, ko còn nồng nàn, ko còn cuồng nhiệt nữa.

Bây giờ cô thấy mình như món đồ chơi của anh vậy, lúc cần thì mới rờ đến cô. Cô tự cười mình, nhục thật, cô ko nghĩ chỉ cần gần gũi người đàn bà khác anh lại thay đổi nhanh đến vậy, cô cố gắng mọi thứ để níu kéo chút tình cảm anh dành cho cô.

Sau khi hết kinh, cô dẫn Hiền đi bệnh viện để canh trứng, vì cô muốn Hiền nhanh đậu thai và cũng vì muốn kết thúc những con ác mộng của cô. Bác sĩ cho 2 ngày sau có thể thả, chỉ cần thả 1 ngày đó thôi là được.

- Bác sĩ cho 2 ngày sau lại thả lại đó anh à.

- Vậy sao.

Cô thấy mắt anh sáng lên, hưng phấn lạ kỳ. Anh bỏ ra ngoài đi đâu đó mà ko còn nói với cô giống lúc trước nữa.

Cô thờ dài, nước mắt lại lăn ra, cô lết tới trước gương ngồi. Cô nhìn lâu lắm, vì ko còn nhận ra đó là mình nữa. Đầu tóc cột bừa, da dẻ khô sạm, áo quần tùy tiện, thậm chí môi ko còn tì son. Phụ nữ ak mà, khi ko còn sự yêu thương nữa, họ cũng lười nhác cho bản thân, vì họ nghĩ đẹp làm chi đâu ai ngắm.

....

- Chị ơi chị em... em...

- Em sao Hiền.

- Em có bầu rồi chị ạ.

- Thật ko? Em ở đâu chị chạy đến.

Cô mừng rỡ vì Hiền đã mang thai, nhưng cái cô mừng nhất là ko còn những đêm khóc ướt gối chờ chồng, ko còn những đêm tưởng tượng cảnh chồng mình đang ân ái với người con gái khác.

Cô thông báo về việc Hiền có thai cho bà Thảo và Kiệt nghe. Bà Thảo đề nghị đưa Hiền về đây sống, dọn 2 căn phòng gần nhau ở tầng dưới, 1 là để Hiền ở, 1 là để vợ chồng cô ở để tiện bề chăm sóc. Hiền về đây sống với thân phận là em họ của Kiệt.

.....

Từ khi biết cái thai trong bụng Hiền là con trai, bà Thảo đã rất vui mừng. Bà Thảo mua rất nhiều đồ cho Hiền, từ áo quần, đồ ăn tắm rửa, thuốc bổ, căn phòng Hiền ở mọi thứ được thay mới tất cả và được thay dọn mỗi ngày. Người chăm Hiền ko phải bà Huệ nữa mà lại là Trâm Anh. Bà Thảo bảo cô rảnh ko thì ở nhà làm việc nhà, Kiệt cũng ko còn bệnh vợ nữa.

- Chị ơi, đưa rau củ đây em nhặt cho, ở nhà cả ngày buồn tay buồn chân quá chị ạ.

- Ủ, thôi em ngồi đấy nhặt dùm chị.

- Chị ơi, nhà này giàu thật chị ạ.

- Um, mẹ chị còn 3 cái như này nữa cơ, còn 1 cái cửa hàng lớn

- Thật vậy luôn á chị.

- Um

Trâm anh đâu biết vừa dấy lên lòng tham của Hiền.

- Ôi giỏi ôi, sao cô bắt con bé làm việc này, ảnh hưởng cháu tôi sao. Đứng lên, đi vào kia con ơi.

- Dạ ko phải bác ơi, con thấy buồn tay buồn chân quá nên phụ chị ấy.

- Con buồn thì cứ lấy đồ ăn, mở tivi mà xem nha, đi lên nào.

Bà Thảo dìu Hiền đi lên, cái thái độ đó, cái tình cảm đó trước đây là của cô mà, sao bây giờ lại là của người khác rồi, là vì cô ko sinh được con ư. Tim cô đau thắt nghẹt lại, từ 1 người vợ được cưới hỏi danh chính ngôn thuận, ko mấy chốc lại thành con người ở.

.....

- Cô Thoi ơi cho 2 tô bánh canh nhá, 1 tô đầy đủ vào, ko màu ko rau răm nhá, tô con bình thường.

- Đây, đây của cô bầu đây. Gớm anh họ gì mà lo cho em họ hơn cả vợ thế.

Câu nói của bà Thoi mới làm Kiệt sực nhớ là còn chưa gọi món ăn gì cho cô, anh quay sang hỏi cô.

- Em ăn gì, hay em thích ăn gì tự gọi nha.

Anh quay sang thổi thổi tô bánh canh cho Hiền.

- Thôi anh với Hiền ăn đi, em mệt em về trước.

- Chị ơi ăn tí đã.

- Thôi kệ cô ấy em lo ăn đi.

Cô trở về phòng thờ của con ôm mặt khóc, bây giờ cô biết phải làm sao đây. Cô ko thể trở về vì sợ mang nhục cho bố, nhưng bỏ đi thì cô biết đi đâu đây. Cô tự nhủ phải cố gắng đến lúc Hiền sinh thì mọi thứ sẽ trở lại bình thường, cô định ninh mọi việc sẽ là như thế. Nhất định sẽ là như thế mà.

.....

2 người họ đi khuất khỏi quán thì mọi người ở đây đã bàn tán, dè bĩu.

- Này, con bầu kia có phải em họ thằng Kiệt ko, sao tôi thấy nó lo cho con bé ấy hơn mức bình thường thế.

Bà Thoi thắc mắc, bà Hoa trà đá cũng đồng tình.

- Đúng đấy, tôi thấy lúc trước nó quan tâm con bé Trâm anh lắm ý, giờ vợ nó ăn gì nó cũng ko thèm hỏi. Mà này con bé Trâm anh ấy lâu thế mà sao chưa có bầu lại nhỉ.

Bà Xoan cũng lo góp chuyện vào.

- Đúng đấy, hay là thằng này có vợ 2 nhi... tội con bé Trâm Anh, con bé hiền lành thế kia.

Mọi câu chuyện trong xóm này đều được bàn tán xôn xao tại đây, đây có lẽ là thông tấn xã truyền làng. Cứ mọi việc mà trong nhà chưa rõ, ngoài ngõ đã thông.

Bạn đang đọc truyện *Người Đàn Bà Mệnh Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8

Cô bỗng nhiên trở thành con ở trong nhà này, từ việc đi chợ, nấu ăn, dọn dẹp, thậm chí là chăm sóc cho Hiền nữa. Tự an ủi mình phải gắng gượng, chỉ cần đứa trẻ ra đời, ko có Hiền nữa thì mọi thứ lại trở lại như cũ.

- Aaa, chị ơi em đau bụng quá.

Vứt cây lau nhà cô chạy như bay vô phòng Hiền.

- Em sao vậy Hiền.

- Em đau bụng quá, hình như em vỡ ối rồi.

- Thôi chết, ngồi im đấy chờ chị.

Cô gọi taxi, lấy ít đồ em bé và đưa Hiền đi đẻ. Trên taxi cô điện thoại thông báo cho Kiệt và bà Thảo biết. Vào viện được 10p thì bà Thảo cũng hót ha hót hải chạy vào.

- Sao rồi, nó sao rồi.

- Mới vào trong đấy mẹ ak.

Bác sĩ đẩy cửa phòng đi ra, cô và bà Thảo chạy đến.

- Sao rồi bác sĩ, con bé sao rồi.

- Cô ấy sinh khó phải mổ, mời người nhà đi ký giấy.

- Vâng, vâng.

Bà Thảo đơn đã chạy theo bác sĩ, lúc này Kiệt cũng đến. Nhìn anh thờ hồn hển thế kia có lẽ anh đã chạy rất nhanh đến đây.

- Sao rồi, cái Hiền nó sinh chưa em.

- Sinh khó nên phải mổ anh ạ.

Nghe thế, trên mặt Kiệt xuất hiện nhiều nét lo lắng. Cô cay đắng nhìn người đàn ông đang chăm chăm vào phòng mổ: đó là chồng cô sao, người đàn ông hứa mang lại hạnh phúc cho cô cả đời???

20p trôi qua rồi, bác sĩ còn chưa bồng đứa bé ra, bà Thảo thì lay tứ phía, Kiệt thì cứ ra ngóng vào trông. Lúc trước cô sinh họ có như thế ko, có lo lắng cho cô giống bây giờ ko?

Y tá ẵm ra đứa bé rồi gọi lớn.

- Người nhà của sản phụ Nguyễn Thị Thu Hiền, ra nhận bé trai nặng 3.8kg.

Bà Thảo và Kiệt lật đật chạy đến.

- Ôi giỏi ôi thằng cháu cưng của bà, sao mà y giống bố mà thế.

- Ôi, nó giống con lúc nhỏ mẹ nhi.

- y đúch thế kia còn gì.

Họ vui mừng hạnh phúc là vậy đó, đâu có để ý đến sự tồn tại của cô gái bị thương nặng nề là cô, từ đầu đến cuối cô chỉ ngồi đó.

- Bác sĩ, em ấy sao rồi ạ.

Kiệt lo lắng cho Hiền.

- Sản phụ đang bị băng huyết, bạn sĩ đang tiến hành cầm máu, giờ phải kiểm thêm máu mới đủ ạ.

- Thế có nguy kịch ko, tội con bé thế.

Bà Thảo cũng chen vào.

- Chị ấy nhóm máu B+, nên bác sĩ đang kêu gọi tiếp máu ạ.

Y tá bỏ đi, ẵm đứa bé đi tắm rửa.

2 mẹ con họ cứ đứng ngồi ko yên mà quên hẳn rằng cô cũng là nhóm máu B+.

Ngay giờ phút này đây trong đầu cô xuất hiện những suy nghĩ xấu xa: nó chết đi thì tốt, nó ko tồn tại nữa chẳng phải hay hơn sao.

.....

2 ngày trôi qua rồi, tình hình vẫn tệ thế. Bà Thảo và Kiệt cứ thay phiên nhau, chốc chốc lại chạy sang chỗ thằng bé, chốc chốc lại chạy lại ngóng vào khu cấp cứu. Họ thật sự có tâm thương người, hay từ lâu rồi họ coi Hiền ko còn là người đẻ mướn nữa.

Bác sĩ lại đi ra, đáng vẽ cũng mệt mỏi. Kiệt chạy ngay lại.

- Cô ấy sao rồi bác sĩ.

- Ko khả quan lắm. Truyền bao nhiêu máu cũng ko cầm, hôm nay mà ko cầm được thì đành chịu.

- Bác sĩ ơi, xin bác sĩ cố gắng hết sức ạ, bao nhiêu chi phí chúng tôi cũng chịu.

- Vâng, chúng tôi đang cố, vẫn phải tìm thêm máu.

Khi nghe được câu đó, con quý trong người cô đã xuất hiện: đứng rồi, nó sắp chết rồi, nó phải chết thôi. Chỉ cần nghĩ đến điều đó lòng cô vui mừng phấn khởi. Khi mọi thứ bị cướp đi thì người phụ nữ dù có hiền lành đến đâu, trong phút chốc cũng sẽ hóa quỷ.

Thế nhưng mong ước của cô đâu có được như ý, máu đã được cầm và Hiền đã tỉnh lại.

Hiền được đưa trở về phòng, đứa bé cũng được đưa theo xuống. Bà Thảo thì lo cung nệm đứa bé, còn Kiệt thì lo lắng hỏi han Hiền, cô thấy vậy chạy ra ngay ngoài lan can bệnh viện. Cô nhìn xuống dưới, nếu bây giờ nhảy từ đây xuống có chết ko nhỉ, mất rồi, mất hết tất cả rồi. Suy nghĩ cô bị giựt ngược khi ai đó sờ vào vai cô.

- Em sao thế, sao lại ra đây.

Cô cười đau đớn.

- Chứ ở trong đó chứng kiến 2 người hạnh phúc à.

- Em suy nghĩ gì lạ thế, do Hiền nó mới sinh nên anh lo cho em ấy thôi.

Cô hát tay Kiệt ra.

- Anh tưởng tôi mù à, anh đã thay đổi đổi từ khi lên giường với nó, mọi sự quan tâm anh đều dành cho nó, còn lời hứa mang lại hạnh phúc cho tôi anh vứt đâu rồi, còn lời hứa cùng tôi vượt qua mọi thứ anh vứt đâu rồi.

Cô gào lên đau đớn, nước mắt cứ tuôn. Kiệt ôm cô vào lòng.

- Anh xin lỗi, xin lỗi đã để em buồn nhiều, anh xin lỗi.

- Anh tránh ra đi, tôi ko còn tin anh nữa.

Cô chạy đi, để mặt Kiệt vẫn đứng đó. Cô đã giữ lại cho mình 1 chút sự tin tưởng từ anh, khi nghe anh nói câu xin lỗi. Chỉ trách do cô ngốc thật, hay trách cô quá yếu đuối lụy tình.

....

Theo như kế hoạch sinh xong Hiền sẽ nhận tiền và rời đi, nhưng bà Thảo ko chịu, bà bảo phải 6th mới được, trẻ con nó cần bú mẹ. Con ác mộng của cô lại được kéo dài thêm 6th.

Thằng bé này kháu khỉnh lại ngoan lắm, bú no lăn ra ngủ hoặc nằm chơi thôi, ko như con của cô. Vì thế nên bà Thảo và Kiệt cưng nó lắm, cứ qua ẵm với bế nó suốt thôi. Chính cô công răn vào nhà thì biết trách ai bây giờ, giờ đây cô thành người thừa trong cái tổ ấm của mình rồi.

Hiền trước đây chỉ nghĩ sinh xong đứa con cho họ, cô sẽ đi học tiếp, sẽ lại tiếp tục thực hiện ước mơ của mình. Nhưng giờ đây cô đã sinh mổ, sau ni quen ai cũng khó, chưa chồng mà lại có con, vì vết mổ chính là nhân chứng. Bà Thảo và Kiệt lại rất thương cô, bởi vậy mẹ nhờ con mà, nhà bà Thảo lại giàu có như vậy, tuy Kiệt lớn tuổi hơn cô nhưng lại cưng chiều cô, đại gì mà không tranh thủ lúc này lấy cho mình 1 thân phận đáng hoàng chứ.

.....

Mâm cơm của Hiền lúc thì gà mái tơ, bò, lúc thì giò, lúc vịt, toàn đồ bổ nên mất sữa lắm. Thằng nhóc hơn 3th mà tròn quay, thằng bé lại ti nhiều nên chẳng mấy chốc mà Hiền lại lấy lại vóc dáng thời con gái, thậm chí còn đẹp hơn nữa.

Hiền hay tìm mọi lý do để Kiệt ở lại phòng Hiền lâu hơn cho đến khi Trâm Anh vào. Cứ mỗi lần vào cô lại thấy Hiền cứ trật vú căng tròn trắng mịn cho thằng bé ti, biểu sao Kiệt lại ko thèm chứ. Có khi cô lại nghe tiếng cười rúc rích của Kiệt trong phòng Hiền. Bây giờ cô đã thấm thật sự nỗi đau này, thấm thật sự người đàn ông đầu ấp tay gối này, và hơn nữa thấm thật sự cho thân phận bọt bèo của cô.

.....

Cô đang dọn dẹp trong phòng Hiền, Hiền thấy cô liền lên giọng khích bác.

- Chị ơi, anh Kiệt kỳ ghê ấy, mấy nay cứ đòi ngủ lại đây với thằng Bon ý.

Hiền vừa nói vừa giỡn với thằng bé, phần vì chọc tức cô.

- Oй, vậy hà em. Chị cũng ko ngờ em giỏi vậy đó, hồ ly tinh.

- Chị, chị nói gì vậy, chị gọi ai là hồ ly tinh.

Cô khẽ giơ đồ thẳng Bon xuống đất, vòng chéo tay, nhìn thẳng mặt Hiền.

- À, chị nói mấy con giựt chồng, giựt hạnh phúc của họ ý mà.

Hiền mặt tức đỏ lên định 50-50 với cô, nhưng làm thế sẽ ko có cơ để đuổi Trâm anh đi nữa.

- Chị nên nhớ, chính chị là người đưa tôi đến chuyện này nhé.

- Đúng vậy chị chỉ nghĩ rằng sau chuyện này sẽ mang ơn em suốt đời vì em giúp được chị, nhưng qua chuyện này chị lại mang ơn em hơn vì giúp chị nhận ra được lòng chung thủy của chồng chị.

Cô phui tay đi đến vỗ vai của Hiền.

- Em nên nhớ chị là vợ chính thức, được cưới hỏi đàn hoàng. Em biết ko lúc biết chị có bầu, mẹ chồng chị vẫn rước chị về bằng cửa chính. Em là cái thá gì chứ. Ko danh, ko phận, chi là đẻ mướn. Em may mắn hơn chị vì em sinh được con.

Trâm anh đi ra khỏi phòng để mặc Hiền tức tối.

Trâm anh biết đã đến lúc cô ra khỏi căn nhà này rồi, sẽ từ bỏ người đàn ông ko thuộc về mình, bỏ đi cái hạnh phúc giành giật này, nhưng cô muốn ra đi còn mang được theo cái tôn nghiêm phụ nữ của chính mình.

.....

Bà Thảo và Kiệt đi đám cưới dưới quê lên ko thấy Trâm anh đâu nên hỏi Hiền. Hiền khóc lóc oan ức.

- Chị ấy chửi rủa em, bảo em hồ ly tinh giết chồng chị ấy. Em có làm gì đâu.

Kiệt ôm Hiền vỗ về, Kiệt thật sự giờ ko biết tính sao. Thật sự anh đang có lỗi với Trâm Anh rất nhiều, bao nhiêu mê muội giờ anh đã dành cho Hiền hết cả.

- Ôi giỏi ôi Kiệt ơi, cái bài vị... cái bài vị của thẳng cùn em đâu rồi. Ai lấy mất rồi.

Kiệt cũng cuốn lên thì điện thoại reo, là Trâm anh.

- Alo, em ở đâu vậy, em mang bài vị của con đi đâu.

- Tôi đang ở quán cà K, anh đến đi.

Quán cà K là quán quen thuộc hay hẹn hò của Kiệt và Trâm Anh.

Bạn đang đọc truyện *Người Đàn Bà Mệnh Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9

Quán cà K nay sao vắng người quá, Kiệt lại nơi họ vẫn hay ngồi. Trâm anh đã ở đó, vali ở đó, túi xách treo bài vị con anh cũng ở đó.

- Em sao vậy, mau về nhà đi.

- Nhà nào, nhà nơi có con hồ ly hay nhà có thẳng chồng phản bội?.

Cô bình thản lắm, vẫn quẩy quẩy ly cà phê đen nhánh, loại mà cô ghét uống nhất. Vì nó đắng và khiến cô mất ngủ. Kiệt ngồi xuống bàn đối diện.

- Anh xin lỗi, xin lỗi về mọi thứ.

Cô cười nhếch mép khinh bỉ.

- Xin lỗi và ko biện minh về những hành động của mình???

Kiệt vẫn im lặng.

- Từ hôm nay tôi giải thoát cho anh rồi đây, cần bản vì tôi với anh bây giờ đâu có gì ràng buộc. Tôi mang con tôi đi, anh ko xứng đáng thờ phụng nó. Nó sẽ rất buồn vì thấy anh mỗi ngày đây.

Kiệt vẫn im lặng ko nói gì. Trâm anh nhắm thêm 1 ngụm cà phê rồi tiếp.

- Có chuyện này tôi muốn nói với anh nhưng có lẽ sẽ ko cần nữa. Chào anh. À, hồ ly tinh sẽ vẫn là hồ ly tinh.

Cô đứng lên bỏ đi, kéo vali đi, trong vali ấy là giấy kết quả xét nghiệm của anh và cô.

.....

Chiếc taxi cứ chạy vòng vòng Hà Nội này giờ mà chưa có bến đỗ, vì khách đi xe còn chưa biết được mình về đâu. Ở cái Hà Nội này cô lại ko có ai thân thích, mà ở đây lại khiến cô buồn hơn. Phải thay đổi, thay đổi mọi thứ để tiếp tục sống cho đàn hoàng, trái đất tròn nên biết đâu sẽ có ngày vô tình gặp lại họ, phải để họ biết nhờ họ mà cô đã sống rất tốt.

Cô dừng lại quán phở, gọi cho mình 1 tô đặc biệt, ăn xong cô đi thẳng ra sân bay Nội Bài, bắt chuyến đi sớm vào Sài Gòn. Sân bay vắng vẻ quá, trống rỗng giống tâm trạng cô lúc này.

.....

Sài Gòn đúng là thành phố ăn chơi về đêm, gần 1h sáng rồi mà mọi hoạt động đều huyền ảo quá. Cô chọn 1 khách sạn vừa tiền ở quận 1 và nghỉ ngơi tại đó. Nhận phòng xong cô thả mình lên giường mệt mỏi. Có lẽ lên tới nơi, mọi chuyện sẽ khác mà.

Ánh nắng rọi vào cửa sổ cô đang nằm, nhìn đồng hồ đã gần 10h sáng. Không biết đã bao lâu rồi cô mới được ngủ ngon thế. Vệ sinh cá nhân xong và bay xuống phố. Số tài sản cô mang đi là tiền vàng lúc cưới, và 1 số lúc trước có bà Thảo cho cô. Số đó khá khá, đủ để cô sống thoải mái dư dả vài năm.

Đi lòng vòng cô mua 1 ổ bánh mì bên đường và 1 trái dừa, điểm đến đầu tiên của cô là... tiệm tóc. Mái tóc dài đen lác thướt tha, thứ mà chồng cô bảo là yêu nhất, bây giờ nó được thay thế là 1 mái tóc uốn ngắn. Cô sắm vài bộ đồ thời trang, mua thêm 1-2 cây son và đặt 1 tour du lịch các tỉnh miền tây, nơi mà chồng cô hứa con lớn tí sẽ dẫn cô đi chơi. Cô dạo chơi quanh thành phố rồi về khách sạn nghỉ ngơi, lấy sức mai đi chơi.

.....

Xe du lịch của Vietravel đón cô vào lúc 6h30 sáng, có lẽ cô là hành khách cuối cùng bước lên xe. Cô chọn dãy ghế gần cuối bên cửa sổ để nhìn ra ngoài. Trên xe này chủ yếu là gia đình hoặc cặp đôi, có lẽ cô là 1 đặc biệt - vì cô 1 mình.

Điểm đến đầu tiên là Cần Thơ, sáng đó họ dừng chân ăn sáng tại 1 nhà hàng. Ai cũng quây quần vui vẻ, thời khắc cô cứ ăn thôi.

- Nè, Minh Quân lo lấy vợ dùm cho má nhè, anh chị em con ai cũng có gia đình rồi, còn mỗi mình mày à.

Bà Phương hỏi thức, ông Hào cũng chen ngang.

- Ồi, cho mày ăn học nước ngoài bao nhiêu năm, có cái lấy vợ mà mày cũng không làm được là sao con. Nè, hay là bên đó mày... mày có thằng nào rồi.

Nghe đến đó Trâm Anh phì cười phụt cả đồ ăn ra. Minh Quân thấy thế ngại ngùng.

- Ba mẹ ơi, chưa có người thích hợp thì sao mà cưới.

- Mày, giới thiệu cho bao nhiêu rồi mày cũng từ chối.

- Rồi mà, khi nào trái tim con bị sét đánh rồi con mang về cho mẹ 1 nàng dâu. Thôi mẹ lo ăn đi nha. Lẹ đi chứ mấy anh chị chờ.

Chuyến xe lại tiếp tục lên đường, cô đâu biết Minh Quân đã để ý đến cô. Không phải vì cô quá xinh đẹp hay là quá sexy, nhưng vì sao lại đi du lịch 1 mình, nhìn mặt cô luôn hiện lên nét buồn.

Xe đến cần thơ lúc chiều, đoàn để họ nghỉ ngơi và ăn tối trên du thuyền lúc 6h. Trâm Anh diện 1 váy maxi hoa hồng nhỏ, đánh tí son, trông cô rất trẻ trung và không ai nghĩ cô đã có gia đình và có con.

Ăn uống xong ai ủng hộ đi đâu là quyền tự do, hoặc ở lại xem du thuyền. Cô chọn xuống đường đi dạo, còn Minh Quân chọn đi xem du thuyền. Chàng đi lên và nàng đi xuống, trời xui đất khiến thế nào nàng bị vấp vấp và ngã vào lòng chàng. Minh Quân đỡ cô dậy, cô cảm ơn và đi. Cô đâu biết tối đó mùi nước hoa của cô vờn trên áo anh, cứ làm anh xao xuyến 1 tí.

.....

Xe lại lên đường và đi Châu Đốc, nay lại trùng ngày vía bà nên rất đông. Để gì đi gặp lúc ngày lễ lớn thế này, ai cũng lo dâng lễ cho bà để xin lộc từ bà Chúa Sứ. Bà mẹ anh thì cứ vái mãi mãi cho anh mau lấy vợ, còn cô thì chỉ xin được sức khỏe và bình an. Minh Quân hay để ý cô làm gì, muốn bắt chuyện với cô nhưng chưa dám. Lẽ ra anh đi ra ngó quanh xem cô ở đâu, anh thấy cô đang ngồi quạt quạt dưới chỗ hiên chùa. Anh mua 2 ly nước kiểng có lại bắt chuyện với cô, nhưng ra lại không thấy cô đâu.

.....

Ngày hôm nay sẽ có 1/2 đi tiếp chuyến du lịch này, và 1/2 còn lại sẽ đi Phú Quốc. Anh và gia đình sẽ đi Phú Quốc, còn cô tiếp tục chuyến hành trình của mình.

- Em nè, ăn ít trái cây đi.

- Cảm ơn anh.

Minh Quân mang ít trái cây lúc này mua bên đường xuống mời cô.

- Em tên gì, anh là Minh Quân.

- Em là Trâm Anh.

- Sao em đi 1 mình vậy, người yêu đâu.

Cô không trả lời anh, cười buồn và nhìn ra ngoài cửa sổ. Anh biết mình đã hỏi sai câu hỏi, nên đổi chủ đề.

- Em ở đâu.

- Hiện tại em ở Sài Gòn.

- Vậy hả anh cũng ở Sài Gòn.

Họ nói thêm bao nhiêu chuyện, cô cười, lần đầu tiên anh thấy cô cười, tự nhiên trái tim anh xao xuyến. Người nhà anh trên này thì mừng khắp nơi.

Xe dừng lại để chia khách đi Phú Quốc, anh phải đi rồi. Anh xin số điện thoại của cô để về Sài Gòn mời cô đi uống nước.

- Không anh ạ, nếu có duyên thì gặp lại. Nhưng hi vọng chúng ta sẽ không gặp lại vì mệnh em là mệnh xui xẻo, ai dính tới em đều xui xẻo.

Anh cười méo xệch, nán nã không muốn chia tay cô.

- Sao rồi, con bé tên gì, bao nhiêu tuổi, con nhà ai, ở đâu.

Bà Phương mừng quá hỏi tới.

- Mẹ à, đâu ra mà dễ vậy, con chỉ biết cô ấy tên Trâm Anh.

2 con người họ đi 2 con đường khác nhau.

.....

Sau chuyến du lịch, cô cũng đã thoải mái tinh thần rồi, cô muốn làm việc gì đó thật bận rộn để quên việc đau lòng đi, và để có thể giúp đỡ người khác như vị sư già nói.

- Mô phật, con xin góp 30tr này cho chùa ạ, xin chùa cho con ở đây.

- Mô phật, cô ở thì cứ ở, chúng tôi ko nhận tiền.

- Mô phật, vậy con xin góp số tiền ít ỏi này, sư mua đồ cần thiết cho các bé các cụ dùm con.

- Vậy tôi xin nhận, cảm ơn thí chủ.

- Mô phật, thưa cô con có mang bài vị con của con theo, xin cô cho con chỗ thờ bé.

- Mô phật, thí chủ theo tôi.

- Dạ, con là Trâm anh ạ.

Vị ni sư dẫn Trâm Anh đến 1 gian sau gian thờ chính, ở đó cũng có rất nhiều bài vị, cô để bài vị con mình lên bên cạnh và thắp hương.

- Ở đây những đứa trẻ ko sống được sẽ được thờ nơi này.

Ở ngôi chùa này có rất nhiều trẻ bị bỏ rơi, có đứa bình thường lành lặn, có đứa thì tàn tật. Có những cụ già ko nơi nương chốn, cô nghĩ rằng mình thật đáng thương, nhưng ngoài kia còn có rất nhiều người đáng thương hơn cô.

1 cô gái khá trẻ, bụng bầu tầm 5th dẫn cô đến 1 gian nhà khác, ở đây có những tấm chiếu trải trên nền đất cách nhau tầm 3 gang tay.

- Chị ở đây đi, để em mang chiếu với chăn cho chị.

- À em chi chỗ chị lấy cho, em tên gì vậy.

- Em tên Trân. Chị đi theo em lấy đồ nè.

Trâm anh để vali đồ của mình ở đó đi theo cô gái.

- Em ơi sao em lại ở đây.

- Chuyện em nhục lắm chị ạ, đang học năm 1 thì em có bầu với thằng người yêu,nó nói ko phải của nó nên nó ko cưới em,khốn nạn thật chị ạ.

- Rồi em tính sao.

- Sao trắng gì nữa, lúc đầu em định bỏ, vì ba mẹ mang nhục với hàng xóm, nhưng nghĩ tội đứa bé nên em bỏ đi. Sinh xong em lại về.

- Em đến đây lâu chưa.

- 3th rồi c ạ, ở đây cũng có mấy chị giống em. Ở đây thấy nhiều trẻ bị bỏ rơi lắm nên nghĩ lại cũng tội con mình

- Em về cùng đứa bé thì ba mẹ em nói gì ko.

Trân im lặng, ko nói nữa. Cô cũng biết thật khó xử cho Trân, em ấy còn trẻ còn tương lai phía trước nữa.

Bạn đang đọc truyện *Người Đàn Bà Mệnh Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10

Công việc hằng ngày của Trâm Anh là phụ mọi người ở đây chăm sóc cho trẻ con. Thật sự khá vất vả, trẻ con lại rất là nhiều, có nhiều bé bị tàn tật, thân thể ko lành lặn tội lắm.

Mới đầu cô khóc mãi, vì quá thương cho những đứa trẻ vô tội. Hình như chúng cũng biết thân biết phận mình nên nằm chơi thôi, có đứa hay ốm thì cứ phải ẵm với bồng.

Tội nhất là cu Ben với bé Táo, cu ben mỗi lần lên con là co giật tay chân rúm lại hết, sau đó thờ hồn hển như chưa bao giờ được thở,còn bé Táo thì cứ ho là ọc ra máu, rất nhiều. Nếu gặp được ba mẹ tội nhỏ ở đây cô sẽ trách họ sao lại bỏ các con lại đây thế này, nhưng cô nghĩ thôi thà bỏ các con lại đây sẽ có những người như cô chăm còn hơn nạo phá các con đi, đau đớn lắm.

Mọi người chia nhau ra thay phiên nhau chăm sóc, và nghỉ ngơi. Thấy Trân bụng to lắm rồi, lại đứng lên ngồi xuống vất vả

- Trân lấy gì, chị lấy cho.

- Chị lấy đèn em cốc nước.

- Um, chờ chị tí.

Cô chạy đi lấy cho Trần cốc nước.

- Khi nào em sinh hả Trần?

- Chắc cũng tầm 1 tuần nữa chị ạ. Mà sao chị chưa kể em nghe chuyện của chị.

Trần anh cười méo xệch.

- Chuyện của chị... qua rồi. Ko có gì phải nhắc lại đâu. Em nghỉ ngơi đi nha.

Trần anh về chỗ của mình, mỗi lần nhắm mắt lại cô sẽ lại thấy 2 đứa con của mình, mỗi lần nhắm mắt lại cô lại thấy người đàn ông phản bội kia.

.....

- Trần anh dậy đi với cô.

- Đi đâu lúc 3h sáng thế này hả cô.

- Chuyện này mấy bữa cô Tuệ Tâm sẽ đi cùng cô, nhưng nay cô ấy ốm, chỉ có con là thích hợp.

- Dạ.

Trần anh ngồi dậy vợ với cái áo khoác chạy theo cô Tịnh Huệ. Ni cô đeo cô tới là 1 chỗ nạo phá thai lậu, ở đó có 1 thanh niên khá trẻ tầm 20 tuổi, trên tay cầm 3 bịch gì màu đen á.

Thanh niên đến nói với vị ni sư

- Mô phật, nay con gom được chừng này, hi vọng sẽ còn ít hơn nữa.

- Mô phật, tôi biết rồi, cảm ơn cậu.

Vị ni sư cầm 3 bịch đen để vào chiếc thùng xốp nhỏ mang theo, bảo cô ôm nó. Cô đã thất lạc rất nhiều về 3 cái túi đen trên suốt quãng đường đi. Ni sư chở cô đến 1 khu nghĩa trang, ngoài cổng là có 1 cái nhà nhỏ. Cô và ni sư vào đó, trong nhà là 1 cụ già tầm 60 tuổi, ốm lém, tóc bạc lại đen nhem. Vị ni sư ôm cái thùng xốp đặt lên bàn, cụ già đi tới nhìn nhìn.

- Nay có bao nhiêu.

- Dạ 3 á cụ

- Ờ tui biết rồi.

Cụ già lại cái tủ soạn đồ, cô cũng tới phụ, lấy ra nào là khăn, nào là rượu, nước, nào là tiểu...

3 chiếc bao mở ra suốt nửa cô đã xem ngất đi, những đứa trẻ ko còn lành lặn, mỗi bộ phận bị xé ra, có đứa đã thành hình. Chúng đã phải đau đớn thế nào, chưa kịp chào đời, chưa kịp nằm trong vòng tay mẹ đã bị người ta nhân tâm giết đi.

Tìm cô thất lạc, cô nhìn những thi thể đó mà khóc như mưa, khóc to lắm như chưa bao giờ được khóc vậy. Tại sao vậy, tại sao lại ác với những đứa trẻ này vậy, chúng còn bé lắm, chúng có tội tình gì chứ.

Sau khi tắm rửa xong, họ xếp những đứa trẻ này vào những chiếc tiểu chuẩn bị sẵn, bà cụ thấp hương nơi mỗi cái tiểu.

- Thôi ni sư về đi, mai tôi chôn.

- Dạ, con về, mô phật.

Trần anh cũng chào cụ bà về.

Trên đường trở về trong đầu cô đã đặt ra rất nhiều câu hỏi, về cậu thanh niên, về cụ bà nơi nghĩa trang. Tâm tư cô bị kéo lại khi câu nói ni sư cất lên.

- Ta biết con đang thất lạc lắm phải ko

- Dạ.

Vị ni sư với giọng kể đều đều.

- Cậu thanh niên ấy là người tình nguyện, họ có 1 nhóm người, họ đi gom những đứa trẻ bị nạo phá đưa đến đây cho chúng tôi chôn. Bà cụ ấy ko chồng, ko con cái tình nguyện ở lại chăm cái nghĩa trang đó, hằng ngày cụ ra thấp hương cho các cháu.

- Vậy nghĩa trang đó toàn là...

- Đúng vậy, là những đứa trẻ như hôm nay con thấy đó. Chùa chúng ta mỗi tháng đều nhận được tiền và trợ cấp từ mạnh thường quân rất nhiều.

Cô im lặng ko nói gì nữa, liệu cha mẹ bọn trẻ thấy chúng như vậy có đau lòng không, có đứt ruột ko, hay cũng dửng dưng như cách họ bỏ chúng đi.

.....

Mỗi buổi sáng lúc cô sẽ dạy lũ trẻ con học cái chữ, học hát học múa, sau đó tắm cho chúng và cho chúng ăn. Sáng nay mưa to nên chúng xúm nhau ngồi lại quanh cô, cô bầy chúng hát, kể chuyện cho chúng nghe. Tuy ko phải mẹ ruột, nhưng được làm mẹ trẻ con thì thật thích.

- Chị Trâm anh mau mau, cái Trần nó sinh.

- Dạ. Mấy đứa ở đây chơi ngoan, mẹ đi qua mẹ Trần nghe.

Cô dặn dò mấy đứa rồi chạy theo chị Vũ. Đến phòng cô thấy Trần đang quần quai trên nền đất, váy ướt sũng, vớ ối rồi đứa bé sắp ra. Có người đã gọi xe cứu thương, cô cũng lóng ngóng ko biết làm gì. 15p trôi qua rồi mà xe cứu thương cũng chưa đến, thiệt xót ruột quá, vị ni sư thì đỡ đẻ cho trần.

- Oe, oe...

Đứa trẻ đã ra đời rồi, cô lấy cái khăn đưa cho vị ni sư lau lau người cho đứa trẻ, là bé gái nhìn cung lắm, xe cứu thương cũng tới làm vết thương cho Trần.

.....

Cô bung cho Trần bát cháo trắng trứng gà. Ở đây có trứng gà là tốt rồi, ko có nhiều đồ bổ như bên ngoài.

- Ăn đi Trần có sữa cho em bé tí.

Trần đưa đứa bé cho Trâm anh ẵm. Đứa bé ngủ ngon quá, cái miệng bé xú chốc chốc lại chím lại như muốn ăn, cô cung nựng đứa trẻ lắm. Trần húp húp tí cháo rồi đứng lên.

- Chị chăm sóc đứa bé dùm em, em đi vệ sinh tí.

- Ồi chị biết rồi, đợi mủ ẵm vào, mới sinh có 10 ngày à, ra ngoài gió máy.

- Em cảm ơn chị.

Trần bỏ đi, vẫn cứ quay lại như muốn khóc.

Cả tiếng trôi qua rồi Trần còn chưa quay lại, hay con bé này bị đau bụng rồi. Đứa bé cũng đã dậy, thèm sữa khóc ré lên. Cô cứ dỗ dỗ mãi, xót hết cả ruột. Ko đợi được nữa cô đành phải pha sữa ngoài cho đứa bé tí, đứa bé háu đói nên tí sạch bình.

- Mẹ Trâm anh ơi mẹ Trâm anh, chị Trần nói con đưa tờ giấy này cho mẹ.

Bé Bảo 15 tuổi chạy vào, người vã hết mồ hôi.

- Lâu chưa con.

- Dạ, chị Trần nói con phơi quần áo xong rồi đưa cho mẹ.

Nó chạy đi, cô mở tờ giấy ra xem: "Chị Trâm anh, em xin nhờ chị chăm sóc bé Na dùm em, sau này em sẽ quay lại đón bé". Trách thì cũng trách rồi, nhưng thương thì lại càng thương hơn, cô nhìn đứa bé say ngủ mà lòng buồn.

.....

- Mô phật, lạy phật phù hộ cho thằng con con mau lấy vợ ạ.

Minh Quân lén lén đi ra ngoài thì bị bà Phương gọi giật ngược lại.

- Nè, cái thằng kia mau lạy phật coi, định đi đâu hả.

Minh Quân co giò chạy mất, cứ vài ba hôm bà Phương lại đi hết chùa này đến chùa kia để làm việc thiện, âu cũng chỉ mong cho thằng út mau lấy vợ, anh thì chán lắm vì suốt ngày cứ phải đi chùa, đi coi mắt này nọ.

Anh lén ra sau xem sinh hoạt của bọn trẻ vì nghe mẹ anh nói ở đây có nhiều trẻ bị bỏ rơi, đi ra sau càng gần thì nghe tiếng đọc đồng đạc lại ầm ập.

Công cha như núi thái sơn.

Nghĩa mẹ như nước trong nguồn chảy ra.

1 lòng thờ mẹ kính cha

Cho tròn chữ hiếu mới là đạo con.

- Mấy con nhớ chưa, luôn luôn kính yêu cha mẹ mình nha ko, dù cha mẹ để tạm mình ở đây, sau này cha mẹ đón mình về.

Lũ trẻ đồng thanh rõ to: DẠ

Nãy giờ anh nấp sau cái cột và cũng dần nhận ra, đó là.... Trâm anh. Anh mừng khấp khải chạy ngay lại chỗ cô, nay cô gãi dị trong bộ đồ lam và tóc buộc lên.

- Trâm anh, Trâm anh, là tôi là tôi, em còn nhớ tôi ko?

- Anh là...?

- Là Minh Quân, chúng ta gặp nhau trong chuyến du lịch miền tây ấy.

- À, chào anh.

Cô quay sang bảo bọn trẻ đi chơi để cô tiếp chuyện với người bạn lâu ngày.

Lũ trẻ dạ rất to: Chúng con chào mẹ ạ.

- Anh làm gì ở đây vậy.
- Tôi đi chùa với mẹ.
- Em làm gì ở đây.
- Nhà em ở đây.
- Vậy à.

Anh nghĩ cô là trẻ mồ côi nên ko hỏi tới nữa, chỉ nói đến những chuyện vui về.

Sư Tịnh Huệ chạy ra, hốt ha hốt hải.

- Trăm anh ơi, bé Na khóc.
- Chào anh nha, con tôi khóc.

Minh Quân mặt chùng hững ra vẻ buồn. Sư Tịnh Huệ chắc miệng, lắc đầu.

- Tôi, từ khi mẹ bé Na bỏ đi, Trăm anh thương con bé như con mình vậy.

Nghe được thế, lòng Minh Quân vui lạ, cảm thấy mình có 1 chút cơ hội.

Bạn đang đọc truyện *Người Đàn Bà Mệnh Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11

- Cô lấy cho con 20 hộp bánh, 10 lon sữa, với 10 bím nhé. Lấy cho con 20 cái đồ chơi kia nữa.
- Đây, đây tôi lấy cho, cậu mua gì mà nhiều thế.
- Con mua cho cháu ạ, cô tính tiền rồi mang ra xe đùm con nghe.
- Đây, đây.

Minh Quân mua biết bao nhiêu đồ mang đến chỗ Trăm Anh ở, anh cho quà những đứa trẻ nên bọn nó mến anh lắm, anh còn công tui nó làm tàu bay nữa.

Cứ vài hôm anh lại đến đây, có khi bận lắm thì 1 tuần anh lại xuống. Trăm anh nghĩ đơn giản lắm, nghĩ là anh muốn làm từ thiện nên đến đây thôi.

Anh vào gian nhà trong, thấy Trăm anh đang cố kiểm lấy cu Bon, tay cô để vào miệng cho cu Bon khỏi cắn vào lưỡi. Thấy thế anh chạy tới phụ, cu Bon cũng bình tĩnh lại, tay Trăm Anh chảy máu. Mấy cô phụ chăm Bon cho Trăm Anh làm vết thương. Minh Quân đi theo lấy oxi già với băng gạc làm vết thương cho cô, còn thối thối nữa, thấy máu chảy anh xót lắm.

- Em ko sao đâu, việc này em quen rồi, ít bữa lại lành.
- Quen gì, tay con gái để lại sẹo sao lấy chồng.
- Em nói rồi, ai ưng em người đó sẽ gặp xui xẻo mà.
- Vậy có người muốn gặp xui xẻo thì sao em.
- Em ko dám.

.....

Càng ngày Minh Quân càng tỏ rõ tình cảm của mình cho cô. Cô ái ngại điều đó nên dần dần cô tránh né anh.

- Em sao vậy, sao dạo này cứ luôn né tránh tôi.
- Em nói rồi đừng có yêu em, họ bảo là em mệnh quý đó, ai ở gần em người đó sẽ chết.

Cô sợ mình sẽ làm hại anh, nhưng cái cô sợ nhất là có tình cảm với anh. Đối với cô 1 lần là đủ rồi, đau 1 lần là quá sức với cô rồi.

- Tôi yêu em, ngay từ đầu gặp em tôi đã muốn là người đàn ông của em, là người muốn mang lại hạnh phúc cho em.
- Hạnh phúc???

Cô cười méo xệch, rồi nói trong nước mắt.

- Em và chồng cũ đã li dị rồi, em đã mất 2 đứa con rồi, người đàn ông nói là mang lại hạnh phúc cho em lại đang đi mang lại hạnh phúc cho người khác rồi, vậy anh nói em còn dám tin vào đàn ông nữa ko. Đàn ông trên đời này ai cũng như nhau cả.

Cô bỏ đi, anh gào to.

- Tôi khác, tôi nhất định sẽ mang lại hạnh phúc cho em. Em hãy cho tôi cơ hội.

.....

- Con đã nghĩ kỹ chưa.
- Dạ thưa ní sư, con nghĩ kỹ rồi, con phải đi thôi ạ.
- Con này, duyên nợ đã đến thì con có tránh cũng ko khỏi, duyên nợ đã đi thì có níu kéo nó cũng ko ở lại.
- Dạ, con cảm ơn sư, con nhờ sư chăm bé Na dùm con, con nghĩ mẹ bé Na sẽ quay lại đón bé. Và nhờ sư cho con để bài vị con con tạm ở đây ạ.
- Mô phật.

Cô kéo vali đi, quay lại nhìn nơi cô đã gắn bó hơn 1 năm qua, lại phải tìm cuộc sống khác thôi

....

Minh Quân ăn mặt tươm tất, vừa đi vừa huýt gió. Bà Phương trong bếp đi ra.

- Nè, dạo này tui thấy anh hơi bị diện nghen, lúc nào cũng hát hò

Bộ có gái rồi hả con.

- Dạ, sớm thôi con sẽ rước về cho mẹ 1 nàng dâu ngoan hiền.
- Thiệt ko, làm liền đi con.
- Từ từ mẹ.

Minh Quân hun bà Phương cái chụt, và lộ trình lại đến chùa tìm Trâm Anh, à ko, đến chùa làm từ thiện.

- Sư nói sao ạ, cô ấy... Trâm anh cô ấy đi rồi sao ạ.
- Cô ấy để lại tờ giấy này cho cậu.

Minh Quân mở giấy ra xem, những dòng chữ mượt mà, nét nào ra nét đó, đúng là chữ của cô giáo: " anh Minh Quân, xin anh đừng tìm em nữa, em sợ rồi 2 chữ hạnh phúc, em biết em ko có duyên với nó. Xin anh, xin anh hãy suy nghĩ đúng đắn và chính chắn khi chọn người đi cùng suốt cuộc đời mình".

Anh gấp giấy lại ngẩn ngơ, thờ dài đi vài phút. Anh chào vị ni sư và đi về.

Anh đã suy nghĩ rất nhiều, lái xe rất nhanh. Tại sao vậy,tại sao ko cho tôi 1 cơ hội chứ.

.....

Lần thứ 2 cô đứng giữa ngã tư đường, Sài Gòn này rộng lớn lắm chắc họ sẽ ko gặp lại nhau đâu. Cô thuê 1 phòng trọ nhỏ, nhưng ko quá tệ, với bằng tiếng anh và bằng giáo viên cô ko mấy khó khăn khi xin dạy tiếng anh ở trung tâm gần đó. Mới đầu công việc còn khó khăn, nhưng sau lại dần ổn định nên đầu lại vào đấy.

- Nè Trâm anh nộp tiền nhà con.
- Dạ chiều nha đi Vừa.
- Ồi, con bé này, mày làm con dâu đi đi, thằng Hưng con đi nó li dị vợ rồi, có đứa con à. Tao thấy mày mầy tháng rồi ko trai gái gì, lại hiền, tao thích.
- Dạ con mệnh tu ko lấy chồng đi oi.

Bà Vừa chép miệng tiếc nuôi bỏ đi. Cô cũng mặc kệ, tiếp tục soạn bài cho tối đi dạy

.....

- Alo anh 2 chuyện gì đó.
- Anh chị tối nay bận, mày đón thằng vicky dùm anh.
- Ở đâu anh 2
- Trung tâm A, 8h tối.
- Dạ em biết rồi.

Hơn 8h rồi, Minh Quân được anh chị dẫn lên phòng đón, chứ sợ người lạ bắt cóc. Anh tìm đến nơi thì bọn trẻ cũng ra về, anh nhìn vào phòng mà cứ dụi mắt đi mấy lần mới được, là Trâm Anh, đúng là Trâm anh rồi, lần này tôi sẽ ko để em thoát nữa.

Anh tiến đến, Trâm anh giật mình, anh thân nhiên như chưa từng quen cô. Anh đón vicky về, còn cô cũng ko quá ngạc nhiên với thái độ đó.

Nhưng cái ngạc nhiên hơn là dạo này anh toàn đi đón vicky và lơ qua cô. Nói là ko dễ ý cũng khó, 1 người hôm qua còn nói thích cô thì nay lại lơ cô đi rất ngọt, đàn ông mà, bản tính họ như nhau. Cái mà cô ko biết là mỗi lần tan làm, anh luôn đi theo sau cô, bảo vệ cô về nhà an toàn, nên anh toàn bị ba mẹ vicky mắng vì chờ cháu về trễ.

Cả tuần nay anh ko đi đón vicky nữa, cô nghĩ tốt thôi, chắc anh ấy đã suy nghĩ lại rồi. Rồi hơn 10 ngày nữa lại ko thấy anh, cô cũng hơi buồn, cô cũng là phụ nữ cũng yếu đuối lắm đâu có gan dạ như cô vẫn vỗ ngực xưng tên.

Cô đi làm về như mọi khi, tối nay thứ 7 nên chưa có ai về. Cô mở cửa vào phòng, dọn dẹp chỗ để dặt xe vào, đang lui cui dọn dẹp thì gã đàn ông bệ phệ, ăn mặc nhếch nhác, lại có

mùi rượu đẩy cửa vào phòng cô. Cô giật mình đi lùi.

- Anh Hưng anh say rồi sao ko về ngủ.

Gã cười hềnh hếch.

- Tối nay tôi muốn ngủ với em

Cô vợ được cây chổi dí dí về phía hấn.

- Anh say rồi nên tự trọng, ko tui la lên đó.

- Em la đi.

Hấn tiến về phía cô giựt cây chổi vứt đi, đè cô xuống nền. Tuy hấn say nhưng hấn lại vạm vỡ, lại nặng nữa, cô ko thể chống trả nổi. Hấn xé toạc áo sơ mi cô đang mang và bắt đầu sàm sờ cô. Mặc cho cô la ré, mặc cho cô van xin nhưng hấn vẫn tiếp tục hành động của mình. Có ai ko, cứu làm ơn hãy cứu cô với. Sao cuộc đời cô lắm cái khốn nạn thế này.

Bạn đang đọc truyện *Người Đàn Bà Mệnh Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

- Tặng người yêu là phải mua hoa hồng cậu à.

- Vậy bán con bó bụi bụi nghe.

Minh Quân lái xe đến chỗ của Trâm Anh canh đúng giờ cô đi làm về, cốt là để tạo cho cô bất ngờ. Anh nhìn thấy đèn sáng, biết ngay là cô ấy vừa về, anh đi rón rén tới, nghe tiếng la, ko nghĩ gì mà chạy thật nhanh. Gã béo đang đề lên Trâm Anh, anh lúi gã ra, dẫn cho gã 1 trận, gã bị đánh đau nên tức lắm.

- Tụi mày, con kia... mau cút khỏi nhà tao, mai tao nói má đuổi mày.

- Khỏi cần mày đuổi.

Anh cởi áo somi đẩy lên cho cô, ném cái chổi về phía gã.

Gã bỏ đi, Trâm anh ôm mặt khóc, may quá, may mà có Minh Quân, nếu ko, nếu ko thì...

Cô ôm lấy Minh Quân khóc nức nở, anh xót xa vỗ về cô. Ngoài kia bó hoa đã bị tên béo dẫm nát.

.....

- Em cứ ở đây đi, chung cư này của bạn tôi nhưng hấn đi nước ngoài nên ko ở.

- Còn xe của em

- À, tôi cho người lấy về cho em rồi.

2 người hành động cứ lơ lơ.

- Em ko định mời tôi uống nước sao.

- À, anh chờ tí. Đây a uống đi.

Minh Quân nhấp môi, đưa ánh mắt đầy tình nhìn Trâm Anh say đắm, câu hỏi bất giác của anh làm cô sặc sụa.

- Em... Em có nhớ tôi ko??

Vì câu hỏi ấy phần nào cũng đụng chạm đến tâm tư cô.

- Anh uống xong rồi về đi.

Kẻ đi về ko nhớ mà kẻ tiền cũng ko đánh.

Tối nay cô mơ về anh, nhưng cô tự dặn lòng, anh là người tốt đừng làm anh ấy khổ, số cô vậy nên sẽ ko mang lại hạnh phúc cho ai đâu, nghĩ mà chạnh lòng.

.....

Mùi thơm ở đâu bay vào mũi làm cô chột bụng, đứng rồi tới qua đến giờ cô đã ăn gì đâu. Cô ngồi dậy dụi mắt đi về hướng đồ ăn.

- Chào em.

Cô tròn mắt to hết cỡ, túm lấy váy ngủ chạy mất dép.

- Aaaaa.

Sau khi chỉnh tề cô lại đi xuống, bàn ăn đã soạn sẵn món bánh mì ốp la, nước cam.

- Anh... sao anh vào được đây?

- Tôi là chủ nhân của nó mà...à ko, bạn tôi là chủ của nó mà, tôi muốn kiểm tra xem em ổn ko.

- Tôi ko sao, cảm ơn anh. Mời anh.

Lâu rồi cô mới ngồi ăn với đàn ông thế này, ăn xong anh còn đưa cô đi dạo vòng vòng.

.....

Mấy tháng nay anh luôn cố gắng bày tỏ tình cảm với cô, quan tâm cô, chỉ mong cô 1 chút quan tâm anh, nhưng ko, cô vẫn đứng đưng như vậy, thật làm anh nản lòng.

Vừa đi dạo về, thả người mệt nhoài lên trên giường, điện thoại lại reo. Là hân, sao hân lại gọi

- Alo, cô em, mau đến quán bar K dẫn thằng này về nè, nó say lắm rồi, em mà ko đến bọn anh vứt nó đây luôn. Bàn 12 nha.

- Alo, khoan, alo...

Trời đất, tại sao lại bắt cô đến đón hân chứ, mặc kệ. Nhưng cái tay chân phản bội lại suy nghĩ của cô.

Quán bar K, nhạc sập sinh, khói bay mù mịt, anh nằm đó say mềm. Cô đi đến tát tát vào má anh, bọn họ nói vứt là vứt thật.

- A, chào cô em xinh đẹp.

- Nè, sao anh lại say vậy, nè nè...

Cô đành gọi taxi đưa anh về chung cư của cô. Cô để anh lên giường, tháo giày và lấy nước lau lau cho anh. Bất giác anh đề cô xuống, mùi rượu phả vào mặt cô làm cô cũng muốn say theo.

- Em là ai vậy, tại sao làm tôi say em thế này, em biết ko, tôi yêu em mất rồi, yêu rất nhiều, tôi đã rất đau lòng khi em cứ ko nhận tình cảm của tôi, em làm tôi thật buồn.

- Không phải là em ko yêu anh, em sợ mình sẽ làm hại anh.

- Sao em có thể làm hại tôi được chứ.

Nói rồi anh đặt lên môi cô 1 nụ hôn nhẹ, cô ko chống trả, anh lại tiếp tục hôn 1 nụ hôn sâu, cô đáp trả. Anh thấy nóng, anh cởi bỏ đi chiếc áo đang mặc, anh lại tiếp tục hôn cô, tay anh cời dần chiếc váy của cô. Lộ ra trước mặt anh là bộ ngực đầy đặn trắng hồng, mặc dù đã sinh 2 con nhưng da bụng cô ko bị nhăn lại. Anh cời luôn áo ngực đang vướn víu chèn ép bộ ngực kia. Con say vừa đủ để anh biết anh làm gì. Anh hôn lên môi cô, cô cô, anh hôn lên 2 quả ngực đầy đặn của cô, tay anh mân mê rà đi xung quanh. Cô ưỡng người vì những cảm giác anh mang lại, lâu rồi cô chưa được hưởng cảm giác này. "Thằng bé" của anh to lớn lên, anh cời phăng vứt luôn cái quần, cô cảm nhận được nó, "cô bé" của cô cũng chảy hết nước miếng rồi. Anh vừa hôn vừa nắn ve ti của cô, anh hôn xuống, bụng cô, hôn lên vết mổ của cô, hôn luôn "cô bé" của cô. Cô thấy mình nóng quá và hết mồ hôi ra, cô ko phải gái trinh, xa chồng bao lâu rồi cô cũng thèm lắm. Cô đề anh xuống, ngồi lên người anh, hôn lên tai anh, hôn lên cổ anh. Đây là lần đầu của anh mà được gái nạ dòng như cô mân mê thì thật anh có cường lại được. Cô chuyển xuống hôn ngực anh, cắn cắn cái ti, cô hôn xuống "thằng bé" của anh, tay vẫn ko quên ve ve ti anh. Chịu ko nổi nữa, anh đề cô xuống, đây "thằng bé" của anh hôn lấy "cô bé" của cô, ko biết bao nhiêu lần, anh xoay người cô lại tìm đến 1 thể khác. 2 con người họ, 1 người là lần đầu tiên, 1 người là xa đàn ông lâu ngày, ko biết đêm đó đã xảy ra bao nhiêu hiệp.

.....

Mở mắt ra cô thấy anh đang ôm lấy cô, cô đã cố bước tiếp rồi, chắc cuộc đời này ko phụ cô 2 lần đâu nhì. Lần đầu cô nhìn kỹ anh như vậy, anh thật sự rất đẹp trai, mày dầy, lông mi cong, mũi cao, rất nam tính. Cô tự cười, 1 con người như vậy mà lại yêu cô, chắc chắn tên này bị điên mất rồi. Anh kéo cô vào lòng, ôm cô, hôn lên tóc cô. Cô được dựa dựa vào bờ ngực săn chắc của anh, 1 body có tập luyện.

- Em có mệt ko?

- Anh còn hỏi nữa. Anh này, anh làm gì mà hôm qua say thế.

- À, lâu lâu say bữa ak mà.

Anh hôn lên tay cô và cười nhẹ nhàng, cô đỏ mặt, 1 lần nữa trái tim cô sống lại rồi, 1 lần nữa trái tim cô biết yêu rồi.

- Anh nè, hôm qua... hôm qua nói gì anh nhớ ko.

Anh nín thở và chờ đợi.

- Em, em sẽ nhận tình cảm của anh nhưng em có điều kiện.

Anh mừng rỡ lắm ôm lấy cô chắc hơn nữa.

- Điều kiện gì vậy em, bao nhiêu điều kiện tôi cũng chịu.

- Em chỉ có 1 điều kiện là nếu yêu em thật lòng, em sẽ nguyện bên anh cả đời, nhưng ko cưới.

- Sao vậy.

Mình Quân ngạc nhiên, vì ý định anh sẽ muốn đền cho cô 1 đám cưới to nhất.

- Em đã lên xe hoa 1 lần rồi, em ko muốn lại lên xe hoa nữa. Anh yêu em, anh thương em là đủ, em ko cần danh phận đâu.

Anh buồn đi vài giây, cô lo lắng.

- Được thôi, vậy anh lợi quá rồi.

Cô nhú mảy. Anh chồm lên hôn lên trán cô.

- Em cứ tin anh nha.

Tay anh lại bắt đầu chạy quanh, anh hôn cô, lại hôn cô. Cô đỏ mặt.

- Anh nè, tham lam quá rồi nghe.

- Hôm nay anh rảnh cả ngày mà.

Anh kéo mền trùm lại, tiếp tục cuộc mây mưa của 2 người.

.....

- Minh Quân này, Hân Di sắp về rồi đó con.

- Dạ.

- O, cái thằng này, thân nhiên vậy con. Hồi nhỏ nhất nhất là phải cưới nó còn gì.

- Con giờ là hoa có chủ rồi mẹ.

Anh vẫn thân nhiên ăn cơm, bà Phương thích quá kéo ghế lại bên cạnh, gấp gấp thêm đồ ăn cho con.

- Nè, con bé con nhà ai, mấy tuổi, ở đâu, làm nghề gì. Mau mau dẫn về mẹ xem.

- Ko, dẫn về là cưới lun ạ.

Câu nói chạm đúng tâm tư bà, bà đưa tay vỗ cái chạch vào lưng anh, làm anh phun hết cả cơm ra oản người.

- Mẹ.

- Mẹ xin lỗi, mau dẫn con bé về nhà.

- Sắp rồi mẹ ăk

.....

- Thuê bao quý khách vừa gọi hiện ko liên lạc được....

Cô gái ăn mặc hiện đại kéo vali tức tốc từ sân bay ra, ở đó có tên vệ sĩ đến đón cô. Cô lái chiếc BMW chạy thẳng, mặc tên vệ sĩ lớ ngớ đó. Chiếc xe dừng chém chệ trước tập đoàn địa ốc Phan gia.

Cuộc họp đang diễn ra, Minh Quân đang điều hướng cho mọi người vào dự án mới, cánh cửa bỗng dung bật tung. Anh hốt hoảng đứng lùi lại.

- Phan Minh Quân cả đời này anh ko trốn được em.

Bạn đang đọc truyện *Người Đàn Bà Mệnh Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13

Họ sống với nhau như vợ chồng tại chung cư này, mỗi ngày anh đều có mặt ở đây 8h tới đến hơn 12h mới về, có hôm anh ngủ lại luôn. Hơn 6 tháng rồi, cũng đã đến lúc anh đưa cô về ra mắt gia đình.

- Ba Mẹ, con muốn lấy vợ.

- Thiet ko này làm mẹ chờ quái

Đưa về mẹ xem.

- Mẹ cô ấy ở quê.

- Ko quan trọng con ạ.

- Nhà cô ấy ko có điều kiện đâu.

- Ko sao.

- Mẹ... cô ấy, cô ấy từng có 1 đời chồng.

- Cầm, tao cầm nghe chưa.

Bà Phương tức giận đặt mạnh ly trà xuống bàn, chỉ thẳng mặt Minh Quân.

- Kia bà bình tĩnh đừng giận kéo ốm.

Ông Hào vỗ về vợ, vuốt vuốt lưng cho bà Phương.

- Mây là trai tân, nhà điều kiện, thiếu gì gái mà lại ưa gái nạ dòng họ con. Nó bỏ bùa mây ak.

- Mẹ, cô ấy rất tốt mẹ ạ, cứ tiếp xúc với cô ấy mẹ sẽ rất thích

Minh Quân đứng lên ôm bà phương, bà Phương hát ra.

- Ko là ko, tao cấm, tuyệt đối ko.

- Mẹ... mẹ.

- Nè bà chờ tui.

Bà bỏ lên lầu, ông cũng chạy theo. Anh biết rất khó để mẹ đồng ý, còn ba anh luôn đứng về phía anh. Nhưng anh nghĩ chỉ cần kiên nhẫn mẹ anh sẽ đồng ý thôi.

.....

Họ cuộn mình trong chăn, 2 tấm thân lửa lò ôm lấy nhau.

- Mấy nay em thấy anh rất mệt mỏi, có chuyện gì vậy anh.

Anh thở dài hôn lên tóc cô.

- Ko có gì đâu em

- Đừng giấu em, hãy nói em biết.

- Là chuyện của chúng ta đó, mẹ anh đã gây ra rất nhiều khó khăn.

Cô im lặng, dựa vào ngực anh, hơi thở đều đều, cô biết điều đó chắc chắn sẽ xảy ra, cô đã rất buồn nhưng làm sao được.

Anh ôm lấy cô vỗ về.

- Em đừng lo, anh nhất định sẽ lay chuyển được mẹ anh mà, hãy tin anh.

Cô ôm lấy anh và chỉ biết thở dài.

.....

Bữa cơm gia đình anh chưa bao giờ lạnh tanh như thế. Thấy bà Phương còn rất giận nên anh ko dám mở miệng nói gì.

- Mai dẫn con bé ấy về đây tao xem.

- Dạ thật ko mẹ.

- Bà đồng ý cho tụi nhỏ rồi sao.

Bữa cơm tiếp tục với sự vui sướng của 2 người, nhưng lại ẩn chứa nụ cười mỉa mị của 1 người.

.....

Ko phải lần đầu ra mắt nhà chồng nhưng cô vẫn hồi hộp lắm, biết rằng tỷ lệ thua luôn luôn nằm về đội của cô. Cô mặc quần jean soni trắng, mua 1 giỏ trái cây mang qua nhà anh. Anh nắm tay cô sóng bước về nhà.

- Em đừng lo, có anh đây rồi.

Mâm cơm có vẻ khá thịnh soạn. Toàn món ngon mẹ nấu.

- Con chào chú ạ.

- Ủ chào con, vào đây vào đây.

Ông Hào cũng vui vẻ lắm giống như mình đi lấy vợ.

- Con chào cô ạ.

- Ủ.

Bà Phương ko thèm nhìn cô, còn lo soạn sênh chén bác.

- Bác ơi, con tặng bác cái này ạ.

- Để kia.

Bà vẫn lạnh lùng. Cô xắn tay áo lên.

- Dạ, cô để con phụ.

- Thôi thôi tôi xong rồi.

Cô tiu ngó nhìn anh, anh cũng buồn vì hành động của mẹ. Bên ngoài có tiếng la to.

- Mẹ Phương ơi, con đến rồi này. O, anh Quân em tới rồi nè.

Hân Di để túi quà trên tay xuống, nhảy vào choàng tay anh, coi Trâm Anh như người vô hình. Anh ái ngại đẩy tay cô ra.

- Hân Di ngoan, con đến rồi à.

- Dạ, con mua cho mẹ túi LV nè, nước hoa chanel nè, thuốc bổ nữa nè.

- Ôi ngoan quá đi.

2 người tỏ ra tình cảm lắm. Bữa cơm ấy, Minh Quân ngồi giữa Trâm Anh và Hân Di, thật là khó cho anh quá.

- Nè, cô là giáo viên hả, người ở đâu.

- Dạ, con là giáo viên, về con ở Tuyên Quang ạ.

- Tuyên Quang nghèo lắm nhì.

Hân Di chen ngang si nhục.

- Thế ba mẹ con làm gì.

Ông Hào phá giải bầu không khí.

- Dạ, bố mẹ con là giáo viên ạ, mẹ con mất từ lúc sinh con, nhà còn mỗi bố.

- Nhà gia giáo mà đi dụ dỗ trai tân.

Hân Di lại chen ngang, cô giận tím mặt. Minh Quân ra bẻ bảo vệ.

- Nè, Hân Di, em im đi.

Bà Phương lúc này mới lên tiếng thẳng thừng.

- Con dâu tôi chỉ có thể là Hân Di, về gia thế hay địa vị học hành rất xứng với Minh Quân nhà tôi. Còn cô, tôi xin cô tránh xa con trai tôi ra, tôi ko thể chấp nhận người như cô.

Bà Phương đứng lên bỏ lên lầu, Hân Di chạy theo. Nước mắt cô đã bắt đầu chảy rồi.

.....

- Em ko sao anh về đi. Tối nay em muốn ở 1 mình.

- Anh muốn ở với em.

- Em mệt.

Bỏ mặc anh ngoài cửa, cô đi vào. Thả người mệt nhoài lên phòng. Gái nạ dòng thì ko có quyền hạnh phúc sao? Nực cười. Cô trùm chăn lại mà khóc.

Cô đã nghỉ việc cả tuần, mấy nay cô cứ nằm đó mà ko muốn ăn gì. Minh Quân đến cô cứ tìm cách đuổi anh về. Đến cả uống nước cô cũng thấy buồn nôn.

Điện thoại lại reo.

- Em ko sao, em..

- Là tôi.

- Dạ, con chào cô.

- Hãy đến gặp tôi, lúc 10h rại quán cafe X.

.....

Trâm Anh đi đến bà Phương đã ở đó.

- Con chào cô ạ.

- Ko dám. Tôi vào thẳng vấn đề đây. Đây là 1 tỷ, cô hãy tránh xa con trai tôi ra.

- Thưa bác, con biết cho dù nói gì bác cũng sẽ bảo con tránh xa anh Minh Quân, con và anh ấy yêu nhau, con chưa hề đòi hỏi gì vật chất của anh ấy cả, thậm chí là danh phận. Có danh phận hay ko, mà người ta ko yêu mình cũng chịu. Đúng vậy, con đã có 1 đời chồng, chồng con theo người đàn bà khác, con đã mất 2 đứa con. Nỗi đau rất lớn đối với 1 người phụ nữ như con. Anh ấy đã mang con tim con quay lại. Con xin cô hãy tin tưởng khi giao anh ấy cho con. Chỉ cần con cái hạnh phúc là ba mẹ hạnh phúc phải ko cô. Số tiền này con xin phép ko nhận ạ

Bà Phương cắt tiền và bỏ đi, cả đoạn đường về nhà, bà đã suy nghĩ rất nhiều về câu nói ấy.

.....

- Cô, cô ơi, con Hân Di đây.

- Ồ, vào đi con.

- Sao rồi hả cô, cô ngồi dậy ăn miếng trái cây đi.

- Ồ, nghe hoàn cảnh con bé cũng tội con ạ, có vẻ nó là người rất thật thà.

- Cô, còn con thì sao.

Bà Phương nắm lấy tay Hân Di vỗ vỗ

- Cô biết con thương thằng Minh Quân, nhưng vợ chồng là duyên số con à. Con còn trẻ, lại giỏi, thiếu gì những chàng trai hả con.

- Cô này, cô...

Hân Di tức tối bỏ đi, ko được, cô phải tự tính kế hoạch mới được.

.....

- Cô, sao cô lại vào được đây.

Hân Di ngồi chễm chệ trên ghế sofa, lấy ra cái chìa khóa vứt về trước mặt Trâm Anh.

- Tôi hỏi lại sao cô lại có chìa khóa phòng tôi.

Hân Di cất điện thoại vào túi đứng lên đi về phía Trâm Anh.

- Đơn giản vì nó là nơi trước đây tôi thường xuyên lui tới, là nơi anh Minh Quân ở riêng mà gia đình ko ai biết, trừ tôi.

- Cô...

Trâm Anh bậm môi tức giận, Hân Di bỏ đi. Ko mấy khó khăn khi Hân Di bỏ tiền thuê vệ sĩ và lấy được chìa khóa phòng này, cô giàu quá mà.

.....

- Cô ơi chỗ này bà đồng xem hay lắm nha cô, bạn con chỉ đó, đồng ơi là đồng lun.

- Ồi, đồng thật biết khi nào đến lượt mình.

- Thôi kệ mình chờ tí đi cô.

Ngồi khoảng chừng hơn 1 tiếng cũng tới lượt họ. Nói là bà đồng chứ là đàn ông, mang đồ bà ba đội mấn, tay cầm quạt phe phẩy, miệng ăn trầu.

- Tôi biết thị đến đây tìm tôi có chuyện gì rồi hử.

- Dạ thưa bà.

- Gọi ta là cô Ba nghe hôm

- Dạ, thưa cô mong cô chỉ đường chỉ lối.

- Đưa ngày sinh bát tự cho cô

- Dạ

Bà đồng xem xong lại vẽ rồng vẽ rắn gì đó lên tờ giấy đỏ.

- Từ, là từ nghe hôm

Bà Phương vô cùng lo lắng. Bà đồng lại bỏ miếng trầu vô miệng nhai nhóp nhép, cầm quạt phe phẩy.

- Con này mạng sát phu nghe hôm, nó giết chồng giết con nghe hôm.

Bà Phương sợ hãi, ngã ngửa ra đằng sau, Hân Di lạnh trí rút 1 triệu đút tay cho bà đồng, rồi diu bà Phương đi về.

Bà Phương vẫn còn hoảng loạn lắm, Hân Di trấn an.

- Cô ơi đừng buồn, mình biết vậy để mình bảo vệ anh Minh Quân cô à. Con thấy cô nên triệt để con nhỏ kia.

Lời nào của Hân Di bây giờ, bà Phương cũng thấy đúng hết, nó xoáy vào tâm trí bà, bà run run rút điện thoại ra.

- Cô mau tránh xa con tôi ra nghe ko, cô mạng sát phu, tôi lạy cô hãy để con tôi được sống.

Bà Phương khóc nức nở, đầu dây bên kia cũng nghẹn ngào. Hân Di đập máy lái xe đưa bà phương về. Bà Phương đâu biết mọi kế hoạch nằm trong tay của Hân Di.

Bạn đang đọc truyện *Người Đàn Bà Mệnh Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Anh tới đón em ở chỗ làm, lái xe xuống Vũng Tàu ngắm biển nha anh. Lâu rồi mình chưa đến đó.

- Hôm nay anh đi sinh nhật bạn rồi, mai nha e.

- Um, vậy cũng được. Yêu anh.

- Yêu em

Thả máy, cô nằm sòng sòi trên nệm, thả hồn đi lung tung 1 lúc, cô lấy chuối tràn hạt ra ngắm. Ai đã tạo nghiệp gì mà bắt cô phải gánh phải trả hết thế này, thân nữ nhi yếu đuối, sao mới gánh quá nặng vậy. Cô ngủ thiếp đi cho tới lúc đi làm.

.....

- 2 3 zo, 2 3 zo, uống cạn đi tụi mày.

- Ê Hân Di, anh nào nãy giờ lặng im vậy.

- Người yêu tao.

- Quao chúc mừng mày, zo.

Minh Quân kéo Hân Di lại, thủ thi vào tai cô.

- Nè, mượn xong chưa anh còn phải về.

- Thi sinh nhật người ta, chiều người ta tí.

Hân Di nũng nịu ôm lấy Minh Quân, Minh Quân ko dám đẩy ra vì hứa làm người yêu giả của Hân Di. Anh xót ruột vì để Trâm Anh 1 mình.

.....

Một môi lét về phòng cũng gần 12h, nếu ko phải lúc này bác bảo vệ cán thì cô đã ngủ được 1 giấc ngon lành, chứ cán chỉ la lét ra quán cafe nhìn cặp đôi hạnh phúc. Bật điện lên, điều đập vào mắt cô là áo quần rơi vãi, kéo dài tới phòng ngủ, cô run run tiến vào thấy anh nằm đó, Hân Di trần truồng ôm lấy anh. Cô lấy tay che miệng, cô ko bỏ đi nữa, cô ko thể khoan nhượng cho loại đàn ông phản bội nữa. Trâm Anh nhảy vào đẩy Hân Di, kéo Minh Quân dậy.

- Tỉnh dậy, anh tỉnh dậy cho tôi, tại sao, tại sao vậy hả.

Minh Quân nghe tiếng la lớn cũng lờ đờ ngồi dậy, lúc này anh bị trút say quá ko nhớ được gì nữa.

- Trâm Anh, sao, có chuyện gì vậy.

- Anh và cô ta, hãy giải thích đi.

Trâm Anh chỉ tay về phía Hân Di đang quần khăn ngang người.

- Anh ko nhớ gì hết, anh bị cho uống nhiều quá, giờ tỉnh lại mới biết nằm đây.

Chỉ chờ có thế, Trâm Anh phi xuống khỏi giường kéo Hân Di đi.

- Cô thấy ko, mấy trò này xưa rồi, Minh Quân bảo ko có gì với cô, say đến ngất đi thì làm được gì, tôi tin anh ấy, cô rút ra khỏi đây đi, hèn hạ. Cút

Hân Di bức tức bỏ đi, lần đầu tiên trong đời cô bị nhục như vậy. Trâm anh đóng cửa lại, đứng dựa lưng vào cánh cửa. Còn người đàn ông này cô biết tính sao đây

- Em à, cảm ơn em đã tin anh.

- Từ nay em sẽ ko tin anh nữa.

- Sao vậy em

- Anh nói là đi sinh nhật bạn, sao lại thành ra ăn nằm với cô ta.

- Ko phải đâu, do hôm nay sinh nhật cô ta....

Minh Quân nghĩ anh đã bị hớ điều gì, nên im lặng.

- Sao anh lại đi sinh nhật cô ta.

- Vì cô ta nói giả vờ làm người yêu cô ấy và cô ấy sẽ ko làm phiền chúng ta nữa

- Anh tin cô ta sao.

- Anh xin lỗi.

Trâm Anh gạt nước mắt giông dục.

- Anh về đi, em muốn được 1 mình.

- Trâm Anh, xin em tin anh.

- Anh về đi.

Minh Quân là người thứ 2 cô đẩy ra khỏi cửa.

.....

Biết mình có lỗi nên sáng sớm anh đã đến tìm Trâm Anh, muốn bù đắp cho cô ấy chút. Cái ngạc nhiên là căn phòng trống trơn, chỉ còn lại giấy trên bàn.

- Em đi vài ngày, ờn em sẽ quay lại, đừng tìm em.

Anh gọi mãi cho cô cũng ko được, anh biết anh có lỗi rồi, sao cô lại nỡ chạy khỏi anh nữa chứ.

.....

Mỗi ngày cô đều nhận tin nhắn từ anh nhưng cô ko trả lời, cô đâu biết anh cũng áp lực lắm vì mẹ anh bắt cưới Hân Di nhưng anh ko chịu, đang thả hồn ra vườn thì bị tiếng gọi giật ngược.

- Uống miếng trà ấm đi con.

- Vâng ạ.

- Khỏe hơn chưa con.

- Vâng ạ. Bố này, bố có biết chuyện con mấy năm trước với anh Kiệt ko ạ.

- Bố biết, bố lo lắng cho mày mãi, sau này cũng gọi cho bố, bố cũng ko muốn hỏi làm gì.

- Bố có trách con ko ạ.

- Trách gì chứ con.

- Bố ơi, sao số con khổ thế, đi đâu họ cũng gọi con là quý, đi đâu họ cũng gọi con là sát phu.

- Tạo nghiệp mà, bố xin lỗi con. Chắc có lẽ giờ con cũng nên biết rồi. Năm đó, ta và Bích Thu yêu nhau, ta hứa hẹn làm đám cưới với cô ấy. Nhưng cô ấy là giáo viên, cũng nghèo gồng ta, ta đã dối lòng yêu bạn cô ấy, 1 gái cửa hàng kính tế. Điều đáng nói là ta đã chối bỏ đứa con trong bụng cô ấy, khiến cô ấy nhảy sông. Trước khi nhảy cô ấy nguyên rằng đứa con trong bụng cô ấy ko hạnh phúc thì ko có đứa con nào của ta được hạnh phúc. Lúc ấy, biết bạn thân mình đã có con với bố, nhưng mẹ con vẫn cố nhảy vào tranh giành, làm tổn thương cô ấy.

Nghe xong câu chuyện, cô ôm gối bố, khóc to hơn. Hết rồi, kiếp này ko còn mong hạnh phúc nữa, vừa khóc vừa sờ tay lên bụng mình.

.....

Minh Quân suốt ngày đi tìm Trâm Anh, bà Phương khuyên kiểu gì cũng ko được. Lúc nản anh lại sa vào rượu, Hân Di cũng chào thua rồi.

- Trời ơi, sao lại say thế này hả con. Uống bao nhiêu rồi.

- Mẹ ơi, con ko thấy cô ấy, tìm mãi tìm mãi vẫn ko thấy cô ấy.

Anh quơ tay múa chân, bà Phương cố đỡ lấy anh.

- Sao mà khổ thế hả con, nó bỏ bùa mày ak.

- Con iu cô ấy, mẹ muốn con trai mẹ hạnh phúc ko mẹ, mẹ có iu con ko mẹ.

Bà ko nói nữa, diu anh về phòng. Thôi để bà thỉnh ý cô ba xem có giải pháp gì ko. Chứ nhìn con bà đau lòng mãi bà cũng ko đành. Cái thói đời vậy đó, trời ko chịu đất thì đất phải chịu trời thôi.

.....

9h sáng mình bà lò mò vào hèm cũ, tìm đến địa chỉ cũ, hỏi cô ba lên đồng nhưng ko ai biết hết. Hỏi chủ nhà thì bà bảo là bọn đồng tính, tụi nó sống bảy đàn, ai thuê gì tụi nó làm ấy, bà mới ngã ngửa khi biết mình đã bị lừa. Đáng buồn hơn là cái người lừa bà lại là người bà tin tưởng nhất. Đang giận sôi gan sôi mật thì bà đồng về, tên ấy đi ngang qua bà mà ko hề nhận ra bà. Bà kéo tai tên ấy lại.

- Đồ lừa đảo, mau mau gọi công an dùm tui.

- Cô cô ơi, tha cho con, con có làm gì đâu chứ.

- Mau nói ai thuê mày lừa tao.

- Để con nói mà, nhẹ tay cô ơi.

- Nói.

- Bữa đó có chị đẹp đến tìm con, trả 20tr, biểu con diễn vở kịch đó.

Cô tha cho con, bọn con cũng vì sinh sống thôi.

Bà Phương thả hân ra, tức giận đùng đùng bỏ về.

.....

- Ông Phước ôi, có ai tìm cái Trâm Anh nhà ông này.

- Ai vậy ạ.

- Tôi ko biết.

Bà Xoan ngoài xã chạy vào, đi theo là người phụ nữ ăn mặc sang trọng.

- Vâng, chào bà, bà đây là....

- Chào ông, tôi là mẹ của Minh Quân, cho tôi hỏi có Trâm Anh ở đây ko.

- Con bé ấy... nó ko ở đây, vừa rồi về nhưng lại đi rồi.

- Đi... đi rồi sao.

Bà Phương ngồi tiu nghỉ 1 lúc rồi ra về.

- Ra đi con.

- Dạ.

- Sao vậy, sao ko gặp bà ấy.

- Thôi bố ak, kiếp này con xin được trả nợ cho bố mẹ, con ko còn mong vào hạnh phúc nữa.

- Xin lỗi con, vì bọn ta mà...

.....

- Trâm anh, trâm anh xin em xin em đừng đi, đừng bỏ anh...

- Minh Quân tỉnh dậy đi con, cứ thế này mãi sao mà sống đây. Suốt ngày say sưa thế kia.

Chỉ những lúc say anh mới điên cuồng gọi tên cô vậy, còn bình thường anh vẫn cố tỏ ra mình ko sao.

Người làm mẹ như bà thấy con mình lụy tình đến đau khổ vậy, bà sao mà chịu nổi chứ. Bây giờ bà mặc kệ, sống chết kệ bấy, hạnh phúc hay ko kệ bấy, cứ để tụi bấy ở với nhau rồi tỉnh, miễn con bà ngưng hành hạ bản thân là được

Bạn đang đọc truyện *Người Đàn Bà Mệnh Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

- Mô phật, mô phật, lạy phật phù hộ cho con trai con được bình tĩnh lại, phù hộ cho nó hồi tâm chuyển ý, chứ nhìn con con như thế người làm mẹ như con sao đành lòng. Mô phật.

Oạch... tiếng có người bị ngã, trái banh lăn tới chân bà Phương, bà Phương vội vã chạy lại.

- Ôi trời ơi, chạy đâu dữ dậy con, nó té cho nè, đưa bà coi đau chỗ nào nè.

Cái thằng bé này, sao nó, sao nó... giống y Minh Quân lúc nhỏ vậy trời.

Tiếng gọi ở đâu vọng lại, làm bà tỉnh ra, bỏ qua dòng suy nghĩ.

- Minh Khang, Minh Khang con đâu rồi, con chạy đâu rồi... con ơi.

Tiếng gọi con hoảng hốt, nét mặt vã mồ hôi đầy lo lắng khiến bà Phương giật mình, bà nhận ra ngay đó là... Trâm anh. Sao con bé lại ở đây, còn đứa trẻ này là...

Trâm Anh nhận ra bà Phương cũng ngại ngùng, bế lấy Minh Khang trù bỏ đi. Bà Phương đã kéo cô lại.

- Con ơi đừng đi nữa, hãy về với con trai mẹ đi con, thằng bé ấy bây giờ suy sụp lắm, mất nó cũng đã nhòe đi rồi.

- Xin lỗi cô, con ko thể về, kiếp này con phải trả nghiệp rồi.

- Nghiệp, nghiệp gì chứ, con có yêu Minh Quân nữa ko, có yêu thằng bé kia ko, nó phải có ba mà con.

Vừa nói bà vừa chỉ tay về hướng đứa trẻ đang chơi với bóng. Câu nói ấy làm cô sực ra, đúng rồi con cô vô tội, nó cần có ba, nhưng.

- Thằng bé là con con, ko phải của anh Minh Quân.

- Ko phải sao nó giống Minh quân như đúc thế này. Còn đừng dối mình gạt người nữa, về đi con, muốn gì ta cũng chiều.

- Con, con...

.....

Tỉnh lại sau cơn say, nhà trống vắng không có ai hết, gọi cũng không ai thừa, anh mới sực nhớ là hôm nay mẹ anh đi làm từ thiện dưới bình chánh.

Anh lờ mờ đi chậm xuống dưới kiềng nước uống, có đứa trẻ chạy lại ôm chân anh. Con ai đây, sao đi lạc vào nhà mình thế này, anh ngồi xuống, bế thằng bé lên.

- Ôi cưng quá, sao con chạy vào đây được, ba mẹ con đâu.

2 bóng mờ xuất hiện trước mặt anh. 1 là mẹ anh, còn người kia, anh không nhận ra được. Người phụ nữ đó tiến lại gần anh.

- Minh Quân em về rồi.

- Trăm anh, Trăm anh, mau lại đây, lại đâu với anh, anh đã tìm em suốt.

3 người họ ôm nhau khóc sụt sùi, bà Phương cũng khóc theo.

Ngày anh đi sinh nhật Hân Di là ngày đó cô biết mình mang đứa con của anh, cô muốn tạo bất ngờ cho anh. Nhưng thành ra anh lại tạo bất ngờ cho cô, giận quá, cô định bỏ đi vài hôm rồi về, nhưng nghe bố cô kể thế nên cô sợ không về nữa. Đúng là duyên đến khó mà tránh khỏi.

Minh Quân đã trở lại như xưa, anh cũng đã mở mắt. Họ làm mâm cơm nhỏ chính thức cho cô về nhà anh. Tiếp xúc với cô lâu dần bà Phương mới biết cô thật sự tốt và ngoan nữa, có đứa con dâu thế này thật có phúc. Bà suốt ngày ở nhà bế Minh Khang thôi không muốn đi đâu, Minh Khang biết ý cũng làm nũng bà nội lắm.

Trăm anh bây giờ là vợ của giám đốc tập đoàn Phan gia, cô có học thức nên cô cũng hay phụ việc cho chồng. Minh Quân cũng chiều cô lắm, hay đưa cô đi chơi, đi mua sắm. Hạnh phúc của cô bây giờ thật đáng ngưỡng mộ.

....

- Vợ ơi, mai anh đi công tác Hà Nội, đi với anh nhé.

- Dạ, vậy anh lo ngủ sớm đi.

- Vợ này... anh chưa muốn ngủ.

- Em muốn ngủ rồi.

- Vợ này, không được ngủ, anh chưa muốn ngủ mà.

Anh kéo chăn quàng cô lại, kiểu gì cũng phải bắt cô sinh thêm cho anh đứa con nữa mới chịu.

.....

Minh Quân đi họp nên tự cô đi mua sắm 1 mình, cô đang chọn 1 món trang sức để tặng mẹ chồng cô, vô tình gặp Kiệt cũng mua quà tặng vợ. Họ hẹn nhau uống cà phê như những người bạn cũ.

Kiệt trông có vẻ già hơn, còn Trăm anh bây giờ như 1 bà hoàng, từ phong thái đến thần thái.

- Anh khỏe không.

- Anh khỏe còn em.

- Cảm ơn anh, nhờ xa anh mà cuộc sống tôi bây giờ không khác gì thiên đường.

Kiệt xấu hổ cúi mặt. Trăm anh tiếp tục quấy quấy ly cam, cuộc đời cô chỉ 1 lần uống cà phê là đủ rồi. Cô ngưng lại như chợt nhớ ra điều gì.

- À anh có mấy đứa con rồi.

Kiệt cười mắng nguyền.

- 2 đứa rồi em.

- Vậy à, anh đã chữa bệnh rồi à.

- Bệnh gì em.

- Bệnh gì, gần ấy năm anh vẫn không đi khám hả.

Kiệt ngẩn ngơ, Trăm anh vẫn cười như hả dạ. Đúng trời trả báo anh mà.

- Để tôi xem tôi có chụp lại đây, bản gốc tôi vứt rồi, để xem, đâu rồi... à đây. Anh xem đi.

Kiệt há hốc mồm với bảng kết quả kiểm tra, năm đó người khó sinh con là anh chứ không phải cô. Vậy 2 đứa con anh hiện tại, có phải con anh không. Mặt anh tái mét ra. Trăm anh vẫn đều đều.

- Hôm đó ngày mà bác sĩ điện thoại báo đã trả nhầm kết quả, tôi đã vui sướng biết bao. Cái chữa của đàn ông nó dễ hơn đàn bà. Nhưng khi nghe anh hỏi tôi lần thứ 3 lên giường với Hiền, tôi đã cay đắng lắm. Chữa làm gì, sinh con làm gì khi chồng mình đã mang tâm ý khác. Tôi đã mang nó theo suốt bên mình, vì tôi biết có ngày chúng ta sẽ lại gặp nhau.

Kiệt vẫn im lặng, không gian cũng lặng đi.

- Lần này tôi nhường anh đi trước, vì tôi còn phải chờ chồng tôi.

Kiệt lững thững chào Trâm Anh ra về. Trâm Anh vẫn ngồi đó, vẫn thưởng thức ly nước cam của mình. Đúng là nước cam vẫn ngọt ngào hơn cà phê nhiều.

.....

Cầm tờ xét nghiệm trên tay, Kiệt đứng đứng trở về nhà.

- Hiền, Hiền đâu ra đây cho tôi.

Bà Thảo nghe động liền chạy ra.

- Bình tĩnh con, có chuyện gì vậy.

- ko bình tĩnh được mẹ ạ. Hiền đâu ra đây.

Hiền chạy từ trên lầu xuống, định sẽ khoe bộ trang sức mới mua. Chưa biết thế nào đã ăn 1 tát giáng trời của Kiệt, lăn ra nhà.

- Quý xuống, mày đúng là loại xấu xa, lãn lãn.

Bà Thảo ngăn cản.

- Có chuyện gì từ từ nói con.

- Đây mẹ xem kết.

- Kết quả gì.

Bà Thảo ngã ra ghế khi xem kết quả xét nghiệm ADN, 2 đứa con đều ko phải con của Kiệt.

- Ôi giỏi thật ôi, tôi có làm gì sai mà nó hại tôi thế này, ông ơi ông ngó xuống mà xem này.

Hiền đưa tay lên má rất rát sau cú tát trời giáng của Kiệt, vẫn chưa hiểu chuyện gì xảy ra.

- Anh ơi anh có chuyện gì từ từ nói anh.

- Nói, mày ăn nằm với thằng nào bắt tao đồ vô hử.

- Anh ơi anh nói gì lạ thế, 2 đứa nó là con anh mà anh.

Kiệt giáng cho Hiền thêm 1 tai nữa.

- Con tao? Mày xem kết quả xét nghiệm này đi, mày còn bảo là con tao à, dối trá.

Hiền run run nhặt lấy kết quả, xem xong cô run người. Quý lạy Kiệt như tạ lễ.

- Em lạy anh, xin anh tha cho em, em trót dại.

- Trót dại, nực cười. Mày nói không tao đưa mày mày đi tù.

- Không anh ơi, ko, em nói để em nói.

NGÀY ĐÓ

- Hoàng ơi, có vụ này thơm lắm tiền lại cao.

Hiền đưa chân khèo khèo Hoàng khi 2 người mới làm trận xong.

- Chuyện gì.

- Bà này cần người đẻ mướn, số tiền hơn 200tr, tha hồ mình ăn chơi.

- Thôi em ơi, người ta cần gái trinh ngoan hiền kia, em thì xoạc hết ra rồi.

- Anh này ý bảo em ko ngoan hiền hử.

Hiền véo vào lưng Hoàng.

- Ôi đau, em tính thế nào.

- Mình đi làm giả trinh tiết là xong.

Hoàng lăn qua đê lên người Hiền.

- Được ko đấy.

- Được.

Hiền đã chi ra 1 số tiền làm giả trinh tiết, nhưng khi đi khám bác sĩ vẫn biết là trinh tiết giả. Hiền đã bỏ tiền ra nhờ bác sĩ làm giấy tờ giả dùm mình. Sau khi biết mình có thai, Hiền cũng ko phân định được nó là con của ai và nhà bà Thảo cũng ko nhận ra được, vì 2 đứa trẻ giống Hiền.

Từ khi đầy được Trâm Anh ra khỏi nhà, bao nhiêu tiền vàng nhà bà Thảo cho Hiền đều mang về nuôi thằng người yêu nghiện ngập. Từ ngày có tiền Hiền tha hồ ăn chơi đồ đốn, nhưng nhà bà Thảo vẫn chiều vì bà nghĩ Hiền nó còn trẻ lại sinh cho bà 1 trai 1 gái thì thật giỏi. Ai ngờ...

MỌI SỰ LẠI VỀ HIỆN TẠI

Bà Thảo rú lên ngất ra, Kiệt phải đưa bà đi cấp cứu. Ở nhà Hiền lấy mọi tài sản dẫn 2 đứa con bỏ trốn. Bà Thảo bị tai biến liệt nửa người phải nằm chỗ, Kiệt mắt trắng lại sa vào rượu chè bê tha.

Giá như lúc đó nghe lời bà Lụa thì mọi chuyện đã khác, giá như lúc đó tâm bà lành hơn thì mọi chuyện đã khác.

Phụ nữ ấy mà, ko phải số mệnh họ khổ, mà vì họ chưa gặp đúng người yêu thương họ thật sự thôi.

- The End-

Bạn đang đọc truyện *Người Đàn Bà Mệnh Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.